

Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?

Contents

Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?	1
1. Chương 1: Nghịch Thiên Trọng Sinh	2
2. Chương 2: Mất Trí Nhớ	3
3. Chương 3: Hòa Thân	5
4. Chương 4: Âm Mưu Của Liễu Thê Thê	7
5. Chương 5: Liễu Thê Thê Vô Sĩ	9
6. Chương 6: Nạp Thiếp Cho Thẩm Ngạn	10
7. Chương 7: Nạp Thiếp Cho Thẩm Ngạn (tt)	12
8. Chương 8: Chương 8	13
9. Chương 9: Tam Vương Gia Hoàng Phủ Hạo Thiên	14
10. Chương 10: Chương 10	15
11. Chương 11: Chương 11	17
12. Chương 12: Diệp Thần Y Nam Cung Diệp Thần	18
13. Chương 13: Chương 13	19
14. Chương 14: Chương 14	21
15. Chương 15: Chương 15	22
16. Chương 16: Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20: Chương 20: Kết	29

Nương Tử Cho Ta Một Cơ Hội Được Không?

Giới thiệu

Tận kiếp phù du. ”- Kiếp trước nàng yêu hắn, bản thân lại cam tâm tình nguyện gả cho hắn, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cho-ta-mot-co-hoi-duoc-khong>

1. Chương 1: Nghịch Thiên Trọng Sinh

- Nếu cho chàng một cơ hội, mọi chuyện liệu có thể quay lại phút ban đầu... ta có hay không lần nữa phải đau khổ đắm chìm trong giấc mộng hoa tũ...

Trên chiến trường hỗn loạn, xác chết chất lên như núi, máu sớm đã chảy thành sông, Thẩm Ngạn một thân trọng thương hướng ánh mắt về phía chân trời... Chợt hắn nhìn thấy Tống Ngưng nở nụ cười, đưa tay ra với hắn. Hắn mỉm cười dịu dàng đưa tay ra nắm lấy tay nàng, cơ thể mất điểm tựa chậm rãi ngã xuống.

Thẩm Ngạn cảm thấy cơ thể vô lực, không cử động được, hắn cố gắng mở hai mắt ra nhưng mắt lại truyền đến cảm giác đau đớn làm hắn ngừng lại. Bỗng bên tai truyền đến tiếng nỉ non thật khẽ:

“Thẩm Ngạn, thiếp rất sợ, sợ chàng không tỉnh lại nữa” sau đó là một cơ thể ấm áp dán chặt lên người.

Thẩm Ngạn giật mình phát hiện đây là tiếng của A Ngưng. Sao có thể? Hắn bị vạn tiễn xuyên tâm cơ nhiên không chết mà còn nghe được tiếng của A Ngưng. Đây là làm sao? Thẩm Ngạn bỗng phát hiện cơ thể của mình rất nóng. Đây... Đây không phải là lần hắn bị thương sau trận chiến ở cánh đồng Thương Lộc 10 năm trước sau. Vậy... Đây có lẽ là do ông trời cho hắn cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.

Thẩm Ngạn muốn mở miệng nói chuyện nhưng cổ họng đau đớn khiến hắn không thể nói thành lời, cơ thể đã không còn chút sức lực nào.

Rất... rất lâu sau, cảm thấy thân thể đã bớt sốt một chút, người cũng có chút sức lực thì Thẩm Ngạn mới mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút khàn:

“Là cô nương cứu tôi sao?”

Nhẹ nhàng ôm lấy thiên hạ trong lòng, hắn cảm nhận được lúc này thân thể nàng có chút cứng nhắc. Thấy hắn không mở mắt do bị thương chưa lành nàng mới thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước hắn còn nghĩ là do nàng giết mình, bây giờ thì hắn đã hiểu được thật ra nàng là sợ hắn nhận ra nàng là Tống Ngưng nên mới có phản ứng như vậy với hắn đi.

Tống Ngưng dùng đầu ngón tay viết lên ngực Thẩm Ngạn: ‘Phải’.

Cảm nhận được đầu ngón tay ấm nóng của nàng trên ngực khiến hắn không khỏi chua xót, nhin không được mà mở miệng:

“Cô nương không cần vì tại hạ mà hi sinh thân mình”.

Tống Ngưng lại viết lên ngực hắn:

‘Lương tâm thầy thuốc không cần để ý’

Mọi chuyện vẫn y như đúc 10 năm trước có hay chăng là lòng người thay đổi. Hắn vẫn mở miệng hứa hẹn:

“Ta sẽ cưới nàng”

Cảm thấy người trong lòng giật mình, thân thể cứng lại rồi giãn ra, vòng tay ôm hắn càng chặt hơn. ‘Ta cũng sẽ không buông tay nàng’ Thẩm Ngạn thầm nói trong lòng. Hắn thật ra muốn nói tiếp nhưng cơ thể bị thương chưa hồi phục, lúc này nói chuyện lại tốn không ít sức lực nên thân thể lại vô lực không nói được gì nữa.

Thẩm Ngạn mặc dù hôn mê nhưng thần trí lại rất thanh tỉnh. Hắn có thể cảm nhận được A Ngưng công hắn trên lưng đi trong tuyết lạnh, nghe được tiếng A Ngưng nói chuyện với Liễu Thê Thê (chú ý: chỉ A Ngưng nói chuyện, LTT bị câm), hắn cũng biết được nàng phải trở về Lê quốc. Lúc hắn còn hôn mê, hắn nghe được tiếng A Ngưng bẻ miếng ngọc bội làm đôi rồi chậm rãi đeo lên cổ hắn một nửa, hắn còn nghe được tiếng A Ngưng dặn dò Liễu Thê Thê:

“Đây là Khương quốc tướng quân của các người, chăm sóc cho chàng sẽ được hậu thưởng xứng đáng”

Nàng nhìn về phía Thẩm Ngạn bước đến gần hắn nhẹ nhàng ấn lên trán hắn một nụ hôn. Cảm nhận được từ trán truyền xuống cảm giác ấm và ẩm ướt. Nàng hôn hắn. Sau đó hắn nghe tiếng bước chân xa dần, âm thanh mở cửa rồi đóng cửa. Nàng đi thật rồi.

Tiếp đó là một chiếc khăn lau mặt cho hấn rồi một bàn tay chậm rãi vuốt ve mặt của hấn. Trước kia hấn không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thật nhiều sơ hở: tại sao hấn chỉ có nửa miếng ngọc bội? Liễu Thê Thê luôn ở bên cạnh hấn thì cần gì phải bẻ đôi ngọc bội đưa cho hấn chứ? Đánh dấu chủ quyền sao? Thật nực cười... Còn vòng ngọc của cô ta từ lúc tỉnh lại hấn đã không thấy rồi, nhưng lúc hấn hỏi thì cô ta lại nói là bị vỡ rồi. Nếu luôn đeo trên tay thì làm sao lại vỡ được? Quan trọng hơn là nhà cô ta chỉ là một y quán nho nhỏ thì làm sao có thể mua được vòng ngọc vừa sờ liền biết là thượng đẳng được?... Sơ hở lộ liễu như vậy nhưng hấn lại không thấy được, hấn đúng là ngu ngốc, thiên hạ đệ nhất ngu ngốc...

Hai ngày sau

Thẩm Ngạn nhẹ rung hàng mi dài rồi chậm rãi mở đôi mắt ra. Đập vào mắt là trần nhà cũ kĩ, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Liễu Thê Thê đang cười vui sướng. Nâng cơ thể mệt mỏi ngồi dậy, nhìn Liễu Thê Thê lạnh nhạt hỏi:

“ Là cô cứu tôi sao?”

Thần sắc Liễu Thê Thê hơi đổi nhưng cuối cùng cũng nhanh chóng gạt đầu. Lòng Thẩm Ngạn dâng lên một cổ thất vọng, nhận thấy điều này Thẩm Ngạn cười khổ, hấn đang hi vọng cái gì ? Hi vọng cô ta lắc đầu rồi viết ra toàn bộ sự thật cho hấn sao, không bao giờ có đâu. Nâng mắt nhìn cô ta lần nữa, lạnh nhạt nói :

“ Ta sẽ thực hiện lời hứa”

Vài ngày sau

Trước cửa tướng quân phủ, một chiếc xe ngựa bình thường dừng lại. Thẩm Ngạn từ xe ngựa đi ra. Xuống xe, nhìn đại môn tướng quân phủ uy phong lẫm liệt làm cho những kí ức đáng nhớ ào ạt kéo về. Lúc trước hấn cùng Liễu Thê Thê dọn ra biệt viện sống, rất lâu mới về phủ một lần, không khỏi làm cho hấn thấy tướng quân phủ vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cho người sắp xếp chỗ ở cho Liễu Thê Thê xong, Thẩm Ngạn quay lưng đi thẳng vào phủ, đến thư phòng. Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt khiến Thẩm Ngạn có cảm xúc thật phức tạp.

Bố trí thanh nhã, vị trí thư án, tủ sách,... vẫn y như đúc trong kí ức mơ hồ. Ngồi vào thư án, Thẩm Ngạn suy nghĩ về bước tiếp theo để đón A Ngưng vào phủ. Theo trong trí nhớ thì phải một năm nữa hấn mới cưới được A Ngưng a. Haiz... thật lâu. Ngẩn đầu nhìn xà ngang trên trần nhà, Thẩm Ngạn lại nhớ đến A Ngưng, hấn rất muốn được gặp nàng, đem nàng giam lại bên người, nhưng phải đợi a. Thôi thì trong thời gian chờ đợi này, hấn chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo để đón A Ngưng của hấn vào cửa đã. Cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve nửa miếng ngọc bội Tổng Ngưng để lại. Trong mắt Thẩm Ngạn tràn ngập dịu dàng và tình ý, khóe môi cũng câu lên một nụ cười ôn nhu.

2. Chương 2: Mất Trí Nhớ

Lê quốc, sân huấn luyện

Lều chủ soái

“ A Ngưng, muội đừng ở đó mà lo lắng nữa, hấn sẽ không sao đâu, ra ngoài luyện tập một chút đi”.

Tổng đại tướng quân Tổng Diễn (đại ca của Tổng Ngưng) nhẹ giọng nói. Tổng Ngưng từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại. Nhìn đại ca của mình: làn da hơi đen, khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị, cũng là một mỹ nam a.

“ A Ngưng...”

“ Vâng” – Tổng Ngưng giật mình đáp lại. Đứng dậy bước ra khỏi lều chủ soái đi đến chuồng ngựa. Chọn con ngựa thuộc về nàng rồi xoay người lên ngựa.

Trường đua ngựa

Tổng Ngưng mặc y phục kị xạ màu đỏ, cưỡi tuấn mã màu đỏ tiến vào trường đua ngựa. Tư thế oai hùng, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất hiên ngang nhưng thanh nhã. Vốn dĩ vẻ hiên ngang lãnh liệt ấy không nên có ở một nữ tử nhưng kết hợp trên người nàng lại toát lên một vẻ đẹp mỹ lệ, hài hòa cùng sống động. Dù gặp rất nhiều lần nhưng các binh sĩ, tướng quân ở đây không thể không thừa nhận Tổng Ngưng là một nữ tướng quân tài ba và xinh đẹp. 14 tuổi đã theo ca ca ra sa trường chinh chiến. Họ còn nhớ rõ lần đầu Tổng Ngưng ra trận, người mặc áo giáp bằng đá Thanh Tùng do Tổng Diễn tặng, tay cầm trường thương buộc lụa đỏ, cưỡi ngựa đánh giặc. Tuổi còn nhỏ mà đã am hiểu binh thư, phương thức đánh trận. Với bọn họ nàng là chiến thần mà bọn họ ngưỡng mộ bởi nàng chỉ thua trong tay Thẩm Ngạn.

“ A Ngưng, chúng ta thi cưỡi ngựa bắn tên đi”

Tổng Diễn lên tiếng làm mọi người hoàn hồn.

“ Được”.

Tổng Ngưng tiếp lấy cung tên từ tay ca ca mình.

Tổng Diễn thúc ngựa chạy như bay, tay lấp ba mũi tên vào cung. Chỉ nghe tiếng xé gió thật mạnh và nhanh như vũ bão xẹt qua, cả ba mũi tên đều trúng hồng tâm. Đến Tổng Ngưng, nàng cũng giục ngựa chạy thật nhanh, tay lấp tên vào cung chuẩn bị bắn. Bất ngờ (con tg làm), con ngựa như bị nổi điên, hí dài một tiếng, giơ hai chân trước lên, Tổng Ngưng không kịp phản ứng, thân thể bất động theo quán tính mà ngã về xuống ngựa, thân mình cũng lăn vài vòng trên đất, đầu bất ngờ đập vào một tảng đá. Máu sớm đã thấm ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt rồi không ngừng lan ra dưới đất cát tựa như những đóa hoa bỉ ngạn xinh đẹp đang nở rộ. Mọi người bị sự việc làm cho sợ hãi.

Tổng Diễn phi ngựa chạy đến chỗ Tổng Ngưng, bế nàng lên, chạy vào lều chủ soái, miệng thì kêu to:

“ Gọi quân y nhanh lên, nhanh lên”

Binh sĩ gấp rút chạy đi, trường đua ngựa loạn thành một đoàn nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Quân y nhanh chóng được đưa vào lều. Sau khi bắt mạch và băng bó cho Tổng Ngưng xong, lão quân y quay sang bẩm báo:

“ Đại tướng quân yên tâm, Tổng Ngưng tiểu thư chỉ bị va chạm nhẹ, không có gì đáng lo ngại cả, chỉ cần uống vài thang thuốc bổ huyết của thần y và nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài hôm liền không sao”

“ Ừm, ông mau cho người sắc thuốc đem vào đi”

“ Vâng, thần xin cáo lui”

Tổng Diễn nhìn Tổng Ngưng thêm một lát rồi quay về lều, ngồi bên thư án mà trầm tư. ‘Đây là con ngựa A Ngưng hay cưỡi sao lại đột nhiên sao lại đột nhiên nổi điên được, chuyện này rất không bình thường!’

Tổng Ngưng tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Sau khi tỉnh lại, Tổng Ngưng không hề hỏi về Thẩm Ngạn, tin tức, thương thế,... hoàn toàn không. Tổng Diễn vốn dĩ cũng chẳng để ý nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy lạ. Rõ ràng A Ngưng rất để ý tên Thẩm Ngạn chết tiệt kia, mấy ngày trước còn không ngừng hỏi thăm tin tức của hắn nhưng bây giờ lại vô thanh vô thức, không thèm quan tâm nữa.

Nghĩ vậy, Tổng Đại tướng quân Tổng Diễn anh minh thần võ một đời lại vui vẻ hỏi Tổng Ngưng một cách rất ngu ngốc.

“ A Ngưng, sao muội không hỏi về Thẩm Ngạn nữa, muội...”

“ Đại ca, huynh có phải già lắm lắm rồi hay không? Thẩm Ngạn? Muội có quen hắn sao? Huynh đúng là kì lạ mà, nếu không phải huynh là đại ca của muội thì muội còn nghĩ huynh là tên bị hoang tưởng nha!”

“ Ách, không phải chứ, muội... muội thật sự quên hắn rồi sao?”

Tuy là biết đáp án nhưng vẫn phải hỏi kĩ cho chắc đã.

“ Muội còn chưa nghe thấy tên hắn nữa là. Còn nữa, muội vốn chưa gặp hắn lần nào, không nhớ thì làm sao mà quên được chứ. Đại ca, huynh có sao không? Có cần muội bảo quân y đến khám cho huynh không?”

Bị nàng hỏi vậy, Tống Diễm ghen hòng trăn trối, chẳng thể trả lời. Haiz... quên được là tốt rồi, ‘hắn’ không muốn muội muội nhà mình suốt ngày chỉ ngồi lo lắng cho tên tiểu bạch kiểm đó. Nhưng mà... sao quên tên đó rồi lại nói ‘hắn’ có vấn đề chứ, ‘hắn’ bình thường mà... hừ

“ Không có gì”

“ Không có gì mà cứ hỏi muội tên họ Thẩm gì gì đó, hay là huynh...”

“ Huynh cái gì hả?”- Hắn có dự cảm chẳng lành, nhất định nha đầu này lại nghĩ ra cái quỷ gì nữa rồi.

“ Huynh thích hắn sao???? Đại ca, huynh...” Hai chữ ‘đoạn tụ’ còn chưa kịp nói ra đã bị một bàn tay tà ác bịt miệng lại.(NB:)

“ Muội nói cái gì vậy hả? Ta mới không có thích hắn đâu, ta là nam nhân đường đường chính chính làm sao lại thích cái tên tiểu bạch kiểm đó được. Người thích hắn là muội đó, suốt ngày lo lắng cho hắn. Muội...”

“ Muội làm sao?”- Tống Ngưng mở to mắt hỏi.

‘Sao đại ca hôm nay lạ vậy? Tự nhiên nói về một người mà cả tên nàng cũng chưa nghe là sao?’

Biết mình lỡ lời, Tống Diễm liền ngậm miệng.

“ Không có gì. Thẩm Ngạn chỉ là một người được muội cứu thôi, không có gì quan trọng đâu. Thôi, huynh đi xử lí công vụ đây, muội cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời đừng tham gia huấn luyện nữa, khi nào khỏi hẳn rồi luyện tiếp cũng không muộn. Huynh đi đây.” – Chạy mất (TP+ NG: chạy gần bằng tốc độ ánh sáng a)

“ Thật sao?... Thật kì lạ!!!”

3. Chương 3: Hòa Thân

Năm Lê Trang Công thứ 18, Khương quốc thua trận, hai nước Lê-Khương kết đồng minh.

Lê Trang Công nhân Tống Ngưng làm nghĩa muội, phong là Kính Võ công chúa, phái sứ giả đến Khương quốc yết kiến Khương quốc Vương, đem Tống Ngưng hòa thân cho Thẩm tướng quân Thẩm Ngạn. Sự việc như trước nhưng tâm lại khác xưa.

Thẩm Ngạn thì vui mừng khôn xiết, thỉnh thoảng vuốt ve nửa miếng ngọc bội mà Tống Ngưng để lại, mỉm cười dịu dàng vui sướng. Thẩm nghĩ: ‘Cuối cùng cũng cưới được A Ngưng, hắn phải bù đắp cho nàng thật tốt, hảo hảo chăm sóc nàng.’

Lê quốc, phủ tướng quân

Tống Ngưng ngồi buồn bực bên thư án

“ Sao lại mang ta đi hòa thân chứ? Đại ca, sao huynh lại đồng ý vậy?”

“ A Ngưng, chúng ta làm thần tử, phải tuân lời, dù muội có phản đối cũng không được, công chúa cũng không thể không đi hòa thân.”

“ Haiz... Được rồi, thân là thần tử chi sẽ ưu phiền của công chúa là việc nên làm”

“ Muội hiểu là tốt rồi”

“ Đúng rồi đại ca sao ngọc bội của muội lại mất một nửa vậy?”- Như nhớ ra điều gì đó, Tống Ngưng bật hỏi

“ Chắc là lúc muội ngã ngựa bị vỡ thôi. Ta còn nhiều việc phải làm, muội ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt chuẩn bị xuất giá là được rồi nha đầu thật lảm chuyện” – Tống Diễm né tránh ánh mắt của Tống Ngưng, trả lời xong liền đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

“ Huynh ấy càng ngày càng lạ...”

— —phân cách tuyến— —

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã sắp đến đại hôn nhưng Thẩm Ngạn lại không nhận được bất cứ một lá thư nào từ Tống Ngưng. Tuy lúc trước hắn cũng nhận được thư nhưng lúc Quân Phất cho hắn xem quá khứt, hắn biết A Ngưng sẽ viết thư cho hắn nên đã dặn dò người hầu nếu sứ giả Lê quốc đưa bất cứ gì cho hắn thì phải đưa cho hắn ngay, không được đưa cho bất kì người nào khác kể cả Liễu Thê Thê. Nhưng người hầu phái đi trở về nói rằng sứ giả không đưa gì cho hắn cả. Tại sao lại như vậy? Hay là Quân Phất lừa hắn... nhưng sự thật hắn nghe được thì hoàn toàn giống như Quân Phất cho hắn xem. Hắn cũng nghĩ đến việc Liễu Thê Thê lấy thư giống như lúc trước nhưng đây là hắn ra lệnh cho người thân cận nhất, không có lí do nào để lừa hắn. Sứ giả Lê quốc cũng không có lí do gì để giữ thư và ngọc bội lại. Vậy... rốt cuộc là vì sao?... Hắn cảm thấy... rất bất an...

Lê quốc

Tống Ngưng nhàm chán không việc gì làm nên nảy sinh lòng hiếu kì với người phu quân tương lai này nên cho người đi dò hỏi. Tống Ngưng sau khi nghe thông báo của thuộc hạ thì lâm vào trầm tư.

‘Thẩm Ngạn lúc trước đem về phủ một cô gái, chăm sóc rất tận tình, nghe nói là người cứu hắn trên núi tuyết. Vậy chắc hắn có tình cảm với cô gái kia. Mình gả qua đó khó tránh hắn sẽ không hài lòng, thôi thì lúc gặp mặt mình và hắn nói rõ ràng đi. Nàng cũng không muốn làm tiểu tam, nếu hắn đã có người trong lòng không bằng tác hợp cho hai người họ. Nàng được tự do mà hắn cũng không khó xử, chi bằng người đi đường lớn của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Vậy cũng được.’

Ngày đại hôn

Tống Ngưng từ tờ mờ sáng đã bị người hầu đánh thức, hết trang điểm, búi tóc, lại đến mặc giá y. Loay hoay từ lúc mặt trời chưa mọc đến lúc mặt trời đã đứng bóng, rồi phải ngồi kiệu đi từ Lê quốc đến Khương quốc. Thật mệt chết!!!

— —phân cách tuyến— —

Qua thời gian thật lâu (NB: ta cũng không biết là bao lâu) kiệu hoa mới đến cửa tướng quân phủ. Quy củ rườm rà, bái đường rồi mới đưa vào động phòng.

Ngồi trong tân phòng, Tống Ngưng buồn bực lấy tay vén khăn trùm đầu lên tùy tiện ném xuống đất, nhìn xung quanh một màu đỏ rực, người hầu đã sớm lui ra, chỉ còn nàng một mình ngồi trong tân phòng.

“ Tên đó sao lại chậm chạp vậy không biết??”

Bỗng “chi nha...” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Nghe tiếng bước chân đến gần, Tống Ngưng vội nhặt khăn trùm đầu che lại mặt mình.

Thẩm Ngạn bước vào, đập vào mắt là một màu đỏ rực của tân phòng cùng Tống Ngưng một thân giá y xinh đẹp ngồi bên giường hỉ. Không thấy rõ dung mạo của nàng nhưng làm hắn hồi hộp và căng... bất an hơn. Vươn tay, run run sắp chạm vào khăn trùm đầu lại buông xuống. Thẩm Ngạn hít một hơi, tay nắm chặt rồi lại buông ra sau đó đưa tay vén khăn trùm đầu của Tống Ngưng lên. Nhìn thấy dung mạo quen thuộc của nàng làm cho hắn giật mình nhưng cũng thản thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tống Ngưng lại tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn và lời nói của nàng lập tức làm cho Thẩm Ngạn sợ hãi:

“ Ta biết ngươi có trong lòng, nên không hài lòng với hôn sự này. Nhưng ngươi yên tâm, tuy tạm thời ta không thể nhường lại chức chính thê cho nàng ta nhưng nếu ngươi muốn cưới nàng cũng không sao, ta không phản đối nhưng phải đợi một thời gian nữa ngươi mới có thể...”

“ Đủ... đủ rồi”- Mặt Thẩm Ngạn bây giờ tái nhợt như tờ giấy, không một chút huyết sắc, bàn tay nắm chặt nổi gân xanh, các khớp ngón tay cũng trắng bệch. Lời nói lúc này gần như cổ hết sức mới có thể nói ra. ‘Sao có thể như vậy? A Ngưng lúc trước không có nói như vậy với hắn. Đây là tại sao...?’

“ A Ngưng, nàng sao vậy?”

“ Ta và ngươi rất thân sao?”

Làm ơn đi a, “ A Ngưng”, hắn sao lại gọi thân thiết như vậy a. Thật làm cho nàng nổi hết da gà. Đường nhiên lời này cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Câu hỏi của Tống Ngưng làm Thẩm Ngạn không thể nói bất cứ điều gì, chính xác hơn là không còn có thể phát ra bất cứ âm thanh gì. Sao lại như vậy? Hắn cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn hắn là một mảnh trong suốt không còn tình cảm ấm áp như trước, nàng đối với hắn... lòng không khỏi run lên. Không lẽ ông trời muốn trừng phạt ta sao?

“Nàng...không nhớ ta?”

“Ta với ngươi vốn là chưa từng gặp nhau nha.”

Câu nói này càng giống như hàng trăm thanh kiếm đâm vào tâm hắn.

“Nàng thật sự không nhớ sao? Nàng... Nàng...”

Tống Ngưng biết chính mình bị thương ở đầu đã quên mất một số chuyện. Nhưng là đại ca nói những việc nàng quên đi cũng không quan trọng cho lắm liền không bận tâm nữa. Nói cho Thẩm Ngạn nghe việc này cũng được, dù sao lúc luyện tập khó tránh gặp sự cố nếu truyền ra ngoài chắc cũng không mất mặt lắm. Hơn nữa hình như đại ca từng nói nàng đã từng cứu Thẩm Ngạn chắc là lúc đó hai người liền quen nhau đi.

“Lúc luyện tập một năm trước ta có bị ngã ngựa một lần nhưng không đáng kể. Có chuyện gì sao?”

“Không... không có gì... Nàng...”

“Thẩm Ngạn, đây sao này cũng là phòng của ta phải không?”

“Phải”- Thẩm Ngạn vẫn chưa hoàn hồn từ câu nói trước của nàng, nghe Tống Ngưng hỏi thì chỉ theo bản năng trả lời. Lúc sau mới giật mình hoàn hồn. mắt mở to không thể tin. ‘Ý nàng là...’

“Nếu đây là phòng ta thì ngươi... về phòng của ngươi nghỉ ngơi đi, cả ngày hôm nay thật mệt mỏi”

“Ta...” – Đây vốn là phòng của hắn đương nhiên cũng là phòng của nàng, bây giờ bị nàng thẳng thừng đuổi đi, chẳng phải hắn chỉ có thể đến thư phòng ngủ thôi sao?

Thấy Thẩm Ngạn mờ mịt đứng tại chỗ, Tống Ngưng buồn bực lên tiếng:

“Thẩm đại tướng quân à, ngươi không sợ nhưng ta sợ sẽ bị tình nhân của ngươi trả thù lắm a”

“Ta...” – Không đợi Thẩm Ngạn lên tiếng trả lời, Tống Ngưng đã đẩy hắn ra ngoài phòng.

4. Chương 4: Âm Mưu Của Liễu Thê Thê

Đứng ngoài cửa phòng, Thẩm Ngạn cười khổ. Nàng quên hắn? Sao có thể như vậy? Mọi việc sau khi hắn trọng sinh dường như thay đổi không còn như trước kia nữa.

Thẩm Ngạn bước về phòng. Thay bộ lễ phục đỏ thắm bằng một bạch y nhẹ nhàng. Lúc hắn đang trên đường đến thư phòng thì gặp Liễu Thê Thê đang đi về phía hắn.

Thư phòng

Liễu Thê Thê bưng bình trà chậm rãi rót vào ly cho Thẩm Ngạn. Hắn rất bất đắc dĩ a.

— ——một khắc trước—— —

Thẩm Ngạn gặp Liễu Thê Thê trên hành lang thư phòng. Tuy không muốn gặp mặt cô ta nhưng ít nhất phải chào hỏi a.

“Khuya rồi sao ngươi còn chưa ngủ mà còn ở đây?”

Liễu Thê Thê cầm tay hắn, dùng đầu ngón tay mình khẽ viết vào lòng bàn tay hắn:

‘Vậy còn huynh, sao không ở tân phòng?’

Lời Liễu Thê Thê lần nữa như dao kiếm dày xéo tâm Thẩm Ngạn, cố đè nén đau xót hắt hủi chỉ cười khê. Liễu Thê Thê nhìn thấy hắt hủi như thế ánh mắt lóe lên ánh sáng rồi vụt tắt, sau đó viết tiếp:

‘Huynh muốn uống trà hạnh nhân không, muội pha cho huynh’

“Vây... cũng được, vào thư phòng đi”

— ——hiện tại—— —

Cầm chung trà hạnh nhân trên tay, đặt lên môi, Thẩm Ngạn thầm nghĩ: ‘Mọi chuyện cứ như lúc trước, ra khỏi tân phòng, thay y phục sau đó gặp Liễu Thê Thê, cũng uống trà hạnh nhân, nhưng chỉ khác địa điểm thôi, rồi... rồi... lúc đó sau đó khi uống trà thì cơ thể nóng dần lên rồi cùng Liễu Thê Thê...

Lúc trước, khi tỉnh dậy phát hiện là Liễu Thê Thê không một mảnh vải che thân cùng những vết đỏ hồng trên thân thể hắt hủi cũng không nghĩ nhiều vì cô ta là người cứu hắt hủi, là người hắt hủi yêu. Cho đến khi biết được sự thật thì hắt hủi lại nảy sinh một cảm giác kì lạ như là... cực chán ghét. Nghĩ đến đây hắt hủi lại buông ly trà xuống mất khê liếc nhìn sắc mặt có chút cứng nhắc của Liễu Thê Thê hắt hủi càng chắc chắn cô ta đã hạ xuân dược trong trà của hắt hủi. Trong lòng hắt hủi lại càng chán ghét cô ta hơn. Thầm nghĩ mau chóng đuổi cô ta đi càng sớm càng tốt, tránh làm A Ngưng hiểu lầm, ảnh hưởng đến tình cảm của hắt hủi và nàng. Thẩm Ngạn lại lên tiếng:

“Muội cũng uống đi” rồi bưng ly trà lên nhấp một ngụm. Dù sao tác dụng của loại xuân dược này chắc cũng không mạnh lắm, dùng nội công bức ra hắt hủi là có thể đi.

Liễu Thê Thê thấy Thẩm Ngạn uống trà cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Loại xuân dược này vốn không thể chỉ dùng nội lực là có thể bức hết ra được. Thẩm Ngạn mặc dù có nội công thâm hậu nhưng cũng chỉ có thể áp chế được một phần dược tính của xuân dược, lượng thuốc còn lại làm cho ý thức của Thẩm Ngạn càng ngày càng mơ hồ, cơ thể cũng vì suy yếu mà trên trán cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Thẩm Ngạn vội ra lệnh đuổi khách:

“Thê Thê, muội về phòng nghỉ đi, ta...” Chưa dứt lời Thẩm Ngạn đã gục xuống bàn.

Liễu Thê Thê dìu Thẩm Ngạn vào phòng trong, đặt hắt hủi lên giường, từ cúi người xuống.

— ——sáng hôm sau—— —

Ánh nắng sớm đùa nghịch len lỏi qua khung cửa sổ, chiếu lên dáng hai người đang nằm trên giường. Nữ nhân gối đầu lên tay nam nhân, hai cánh tay cũng vòng qua eo nam nhân mà ôm chặt. Nam nhân nhẹ rung hàng mi dài, chậm rãi mở mắt, do chưa thích ứng được với ánh sáng nên mắt lại nhắm chặt rồi mở ra. Thẩm Ngạn tỉnh dậy, cảm thấy trên tay có cảm giác nặng, eo cũng có người ôm chặt, nên chậm rãi chuyển con ngươi nhìn sang bên cạnh. Thấy Liễu Thê Thê nằm bên cạnh, thân thể không mảnh vải, da thịt còn lưu lại những vết hồng ngân liền hiểu rõ.

Thì ra hắt hủi cố gắng đến đâu cũng không tránh khỏi số mệnh, hắt hủi đã cùng Liễu Thê Thê... Ông trời tại sao lại khiến hắt hủi lặp lại sai lầm này một lần nữa... Hắt hủi không cam tâm. Tại sao cho hắt hủi cơ hội trọng sinh lại không cho hắt hủi cơ hội được chuộc lỗi với A Ngưng chứ? Mím chặt môi, mi tâm cũng nhíu chặt lại. Thẩm Ngạn nhìn sang người bên cạnh một lần nữa, con ngươi ngoài một mảnh lạnh băng không gợn sóng thì còn pha lẫn chán ghét. Đưa tay muốn lấy tay Liễu Thê Thê ra khỏi người, lại thấy Liễu Thê Thê rung mi mở mắt ra. Cô ta dùng ánh mắt nhu tình lẫn chút thẹn thùng nhìn Thẩm Ngạn. Thẩm Ngạn khiêu mi che đi ánh sáng trong mắt, cất giọng nhàn nhạt:

“Ta có lỗi với muội. Ta sẽ chịu trách nhiệm”

Sau đó đứng dậy chỉnh sửa lại y phục của bản thân. Liễu Thê Thê cũng thẹn thùng đứng lên mặc quần áo vào. Lúc Liễu Thê Thê xúc chần đứng lên, Thẩm Ngạn nhìn thấy một thứ làm cho tâm tình đang ở đáy địa ngục của hắt hủi bỗng dịu đi một chút nhưng chán ghét dành cho Liễu Thê Thê thì càng nhiều hơn.

5. Chương 5: Liễu Thê Thê Vô Sĩ

Lúc Liễu Thê Thê xốc chân đứng lên, Thẩm Ngạn nhìn thoáng qua vết thương nhỏ ở đầu ngón tay cô ta. Rồi lại nhìn xuống vết máu ở trên giường. Máu không khô và sậm như đã được nhỏ xuống tối qua mà giống như máu tươi đông lại một chỗ, hoàn toàn không giống như vết máu xử nữ mà hắn gặp lúc trước (ý là chuyện lúc trước trọng sinh).

(NG: Trời ơi có cần để ý vậy luôn không????)

TP: Kiếp trước có kinh nghiệm nha!!!^^)

Vậy có nghĩa là.... Một đạo ánh sáng xẹt qua đáy mắt được Thẩm Ngạn nhanh chóng cúi đầu rửa mặt che giấu ngay. Thật tốt...hắn cùng Liễu Thê Thê không....

Liễu Thê Thê từ thư phòng bước ra, chậm rãi bước về phía Hà Phong viện. Dọc đường đi cô ta luôn cúi đầu nên không ai thấy trong mắt cô ta ngập tràn tia sáng lạnh băng đầy oán hận. Nhớ lại tối hôm qua, mắt cô ta càng sắc lạnh hơn, đôi tay cũng nắm chặt lại.

— ————tối hôm qua—— ———

Sau khi dìu Thẩm Ngạn lên giường, giúp hắn cởi giày, Liễu Thê Thê cúi người xuống làm một số động tác ‘kích tỉnh’ nhưng làm đi làm lại cũng không thấy phản ứng gì từ Thẩm Ngạn. Cô ta quyết định cởi y phục của mình sau đó tiếp tục ‘khiêu khích’ Thẩm Ngạn. Lúc y phục của hai người thoát gần hết, cô ta hoàn toàn thất vọng khi Thẩm Ngạn không có bất kì hành động gì. Mắt thấy trời sắp sáng, Liễu Thê Thê đưa tay rút trâm cài trên tóc đâm mạnh vào đầu ngón tay của mình, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay nhỏ xuống nở rộ trên chăn ngủ trắng tinh. Nhìn vết máu hiện ra trên chăn, Liễu Thê Thê nở nụ cười thỏa mãn. (NB, NG: Đoạn này TT viết, not me)

*****Vài ngày sau*****

Trong phủ tướng quân, mọi người đều biết đêm tân hôn, tướng quân sau khi vào tân phòng không bao lâu liền ra ngoài với sắc mặt không tốt, còn cùng Thê Thê cô nương cả đêm ở trong thư phòng. Gia nhân trong phủ lúc này đối với Tống Ngưng vừa tân hôn liền bị thất sủng lại có nhiều thái độ khác nhau.

Tống Ngưng đi dạo nghe thấy lời bàn tán bên người cũng chỉ hờ hững không để ý đến. Nàng vốn cũng chỉ muốn an ổn sống ở đây, qua nửa năm sau khi lấy được hưu thư thì rời đi nên cũng không muốn quản việc Thẩm Ngạn tam thê, tứ thiếp. Đang định ra khỏi hoa viên, Tống Ngưng lại chợt phát hiện nửa mảnh ngọc bội quen thuộc phía trước. Tống Ngưng tháo nửa mảnh còn lại đang đeo trên cổ xuống, ráp chúng lại với nhau thì một lục y nữ tử vội vội ngăn lại động tác của nàng. Vươn tay định lấy ngọc bội trên tay Tống Ngưng lại bị nàng nhanh tay đeo trở lại vào cổ. Liễu Thê Thê dời mắt từ nửa miếng ngọc bội lên nhìn Tống Ngưng. Nhìn thấy nàng, Liễu Thê Thê giật mình, rút tay lại, trên mặt là vẻ bối rối cùng hoảng sợ. Nhắc chân muốn chạy nhưng bị câu hỏi của Tống Ngưng làm khựng lại.

“ Cô là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Liễu Thê Thê mở to mắt không thể tin nhìn Tống Ngưng. ‘Cô ta hỏi vậy là sao? Lẽ nào...’ Trong mắt xẹt qua tia mừng rỡ, chưa kịp có động tác tiếp theo thì tiếng nói ôn nhuận nhưng xa cách phía sau vang lên làm Liễu Thê Thê khựng lại.

“ Liễu cô nương, ta có thể tự tìm được không cần nàng giúp đỡ.”

Bóng dáng bạch y nam tử càng ngày càng gần. Nam tử mặc bạch y, khuôn mặt tuấn mĩ, tóc đen vẫn gọn, khí chất tiêu sái, hiên ngang nhưng cũng thanh nhã xuất trần.

‘Lần trước không nhìn kĩ, bây giờ mới thấy Thẩm Ngạn này cũng là một mĩ nam tử.’

Trong khi Tống Ngưng đang cảm thán, Thẩm Ngạn cũng chăm chú nhìn nàng. Trước kia, hắn chưa bao giờ để ý đến dung mạo của nàng, đến lúc nàng chìm trong mộng ảo hoa tư mà chết đi cũng không thể xem được diện mạo của nàng đẹp ra sao. Khi quyết định ở mãi trong mộng thì thân thể của nàng cũng bị Quân Phát

theo yêu cầu của nàng mà hỏa tán, nên cho đến lúc cuối hấn cũng không thể nhìn thấy mặt nàng. Trong mắt Thẩm Ngạn xẹt qua tia cảm xúc phức tạp, áy náy, có hối hận, có kiên định, còn có... ôn nhu...

Trước kia không nhớ rõ nên bây giờ Thẩm Ngạn nhìn càng chăm chú nữ tử xinh đẹp trước mắt. Tổng Ngưng một thân bạch y (NG: mặc đồ cặp kìa), tóc vấn lên cao bằng một cây trâm bạc, tay đeo vòng ngọc, khí chất thần nhiên cũng kiên cường, khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên. Thẩm Ngạn càng nhìn càng kinh diễm, giật mình, lại không tự chủ được mà mê luyện, thất thần. Lúc trước, hấn chưa bao giờ nghĩ Tổng Ngưng xinh đẹp như thế, hấn chỉ cảm thấy nàng là người điêu ngoa, ác độc (vụ hại Liễu Thê Thê leo núi sẩy thai ấy), luôn phá hoại tình cảm của hấn cùng Liễu Thê Thê. Lúc đó, nàng nhìn hấn luôn có một tia tình ý ẩn sâu trong đáy mắt, chỉ là hấn không quan tâm và cũng không hiểu hay chính xác hơn là không muốn hiểu, còn bây giờ trong con người hấn hiện một mảnh trong suốt nhìn hấn như người xa lạ, không có một tia tình cảm dư thừa nào.

Thẩm Ngạn cuối đầu che đi cảm xúc mất mát trong mắt lại nhìn thấy ngọc bội được đeo trên cổ Tổng Ngưng. Hấn không muốn nàng thu hồi nửa phần ngọc bội đó. Lúc trước chẳng phải đã nói đó là ngọc bội định tình của bọn họ sao.

“A Ngưng, đó là ngọc bội của ta, nàng trả lại cho ta được không?”

Tổng Ngưng đưa mắt hết nhìn ngọc bội trên cổ lại nhìn Thẩm Ngạn. Mày liễu khê nhú, Tổng Ngưng nhàn nhạt lên tiếng:

“Tướng quân, người có nhầm lẫn gì không? Đây rõ ràng là ngọc bội của ta, tuy rằng không biết tại sao một nửa kia lại ở chỗ người nhưng bây giờ vật hoàn nguyên chủ là điều đương nhiên. Cảm ơn người đã giúp ta bảo quản nó trong thời gian qua. Nếu người thích ta cũng có thể tặng người một cái khác...”

“Không cần...” Lời chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Nếu người không cần thì thôi. Ta còn có việc đi trước không ở đây cản trở các người” Không đợi đáp lời đã xoay người rời đi.

“A Ngưng, ta...” Thẩm Ngạn mở miệng muốn giải thích nhưng người đã đi xa còn có thể nói gì. (NB: em đi xa quá, em đi xa anh quá...)

Cái cảm giác nói không thành lời, hít thở không thông, tâm đầu đốn như muốn vỡ vụn này là lúc ta không nghe nàng giải thích rồi cùng Liễu Thê Thê rời đi sao. Ta hiểu rồi, ta cảm nhận được...ha ha...

Thẩm Ngạn đè nén cảm xúc trong lòng, nhìn Liễu Thê Thê nói, giọng có chút vô lực:

“Liễu cô nương, ta hơi mệt, ta về phòng trước, nàng cứ tự nhiên.” Rồi cất bước bỏ đi.

Liễu Thê Thê đứng một mình trong đình, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng Thẩm Ngạn khuất dần.

6. Chương 6: Nạp Thiếp Cho Thẩm Ngạn

3 tháng sau

Cuộc sống của Thẩm Ngạn trong thời gian này luôn theo quy luật xoay vòng. Nhiều lúc làm việc trong thư phòng hay luyện kiếm ở hoa viên luôn có sự xuất hiện của Liễu Thê Thê bên cạnh. Lúc đầu, có chút không quen, viện cớ đuổi khéo cô ta đi nhưng vẫn bị cô ta đưa ra những lí do từ chối khôn ngoan (viết chữ vào tay hoặc giấy chữ không phải nói). Có lần, hấn luyện kiếm ở hoa viên, Liễu Thê Thê đứng gần bụi hoa bên cạnh ngắm nhìn. Liễu Thê Thê thoáng thấy bóng dáng Tổng Ngưng từ xa đi lại, do dự một chút, cô ta bước đến gần Thẩm Ngạn đã buông kiếm đang điều tức. Liễu Thê Thê cầm khăn tay nhẹ nhàng lại gần muốn lau mồ hôi cho Thẩm Ngạn.

Thấy ánh mắt của Liễu Thê Thê luôn nhìn về phía lối vào. Thẩm Ngạn đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của Liễu Thê Thê thì thấy Tổng Ngưng đang cùng nha hoàn tiến vào. Sợ nàng hiểu lầm mình cùng Liễu Thê Thê có mờ ám (NB: thật sự là đã hiểu lầm), thân thủ né tránh bàn tay của Liễu Thê Thê đang chuẩn bị giúp hấn lau mồ hôi, nhận lấy khăn tự mình lau.

Tổng Ngưng cũng nghe được không ít lời đồn bên ngoài về Liễu Thê Thê nên cũng phần nào đoán được Liễu Thê Thê chính là nữ nhân duy nhất trong phủ tướng quân - người trong lòng của Thẩm Ngạn. Đối với những việc này Tổng Ngưng không có nhiều cảm xúc dù sao bọn họ cũng vì nàng mà không thành đôi a. Thật ra nàng còn muốn cho họ thành đôi nhưng tạm thời đợi nàng lấy được hưu thư đã.

Hôm nay, nàng có nhã hứng đi dạo, vừa đến hoa viên đã thấy Thẩm Ngạn đang luyện kiếm, định đến chào hỏi nhưng mắt thấy Liễu Thê Thê đi đến cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, lại thấy hai người cùng nhìn về phía này, nàng chỉ gật đầu chào một cái rồi quay lưng bỏ đi. Lúc nàng quay đi cũng không hề biết phía sau Thẩm Ngạn giành lấy khăn trong tay Liễu Thê Thê.

Đối mặt với sự lạnh nhạt của Tổng Ngưng, Thẩm Ngạn đã gần như đau đến chết lặng. Kiếp trước, nàng gặp hắn cùng Liễu Thê Thê cũng là như vậy mà quay lưng bỏ đi, lúc đó hắn còn chẳng thèm quan tâm, còn bây giờ mới thật sự hiểu được nỗi đau thấu tâm can. Nhưng cảm giác khi đó cũng không bằng cảm giác khi nàng nói với hắn rằng sẽ nạp Liễu Thê Thê làm thiếp cho hắn.

Hôm đó, Thẩm Ngạn nghe được hạ nhân thông báo Tổng Ngưng muốn cùng hắn nói chuyện, trong lòng liền không khỏi vui sướng trước nay nàng luôn lạnh nhạt với hắn bây giờ lại chủ động muốn gặp hắn a. Nhưng là....

“Tướng quân, ta biết ngươi và Liễu Thê Thê lưỡng tình tương duyệt nhưng vì cưới ta mà không thể cùng nàng danh chính ngôn thuận ở bên nhau, bây giờ ngươi muốn nạp nàng làm thiếp, ta không có ý kiến, dù sao thì ngươi cũng không thích ta mà ta cũng không thích ngươi, chỉ bằng ta thành toàn cho các ngươi. Ngươi thấy sao?”

Khi nghe xong lời này, sắc mặt Thẩm Ngạn trắng bệch như tờ giấy, hắn cảm thấy hít thở không thông, như có hàng ngàn nhát kiếm đâm vào tim hắn, làm nó nhỏ máu từng giọt, đau đớn lan truyền toàn thân làm thân thể hắn cứng đờ rồi lại run rẩy, bàn tay trong tay áo đã nắm chặt đến nỗi từng đốt xương trắng bệch.

Thấy Thẩm Ngạn nghe xong lời của mình thì liền thay đổi, cơ thể như vì tức giận mà phát run, nghĩ rằng hắn cho rằng nàng nạp cho Liễu Thê Thê làm thiếp là ủy khuất nàng ta nên mới tức giận như vậy, Tổng Ngưng lại nói:

“Nếu ngươi thấy ủy khuất nàng thì nâng nàng lên làm bình thê cũng được, tuy là ta không thể để cho nàng làm chính thất nhưng ngươi có thể độc sủng nàng a, không cần lo lắng ta sẽ... ngươi...”

Lời nói của Tổng Ngưng chưa dứt đã bị một tiếng “Phốc...” ngăn cản

Thẩm Ngạn không chịu nổi loại đau đớn này, từng câu từng chữ hung hăng đâm vào tim hắn tạo nên những vết thương chẳng chịt, cuối cùng hắn trụ không được phun ra một ngụm máu. Đưa tay ôm ngực trái đau nhức lại nhìn những giọt máu yêu diễm trên nền đất.

Thẩm Ngạn cất giọng:

“Ta không đồng ý...” thanh âm suy yếu và bất lực. Tổng Ngưng sững sốt một chút, sau đó như hiểu ra gì đó, nàng lại nói:

“Nếu ta cho nàng vị trí chính thất, đại ca ta...”

Lời nói lại bị thanh âm của Thẩm Ngạn cắt đứt

“Ta hiểu. Dù có ra sao thì ta cũng không thú nàng ta.” Giương đôi mắt tràn ngập nhu tình lên nhìn nàng: “A Ngưng, đời này, không, là mãi mãi, ta chỉ có một thê tử là nàng”

Tổng Ngưng ngẩn ra rồi lại nhú mày nghi hoặc nhìn hắn hỏi:

“Ngươi không muốn cưới nàng thì đưa nàng ta về phủ làm gì? Còn ở cùng nàng cả đêm”. Giọng nói và ánh mắt đều là nghi hoặc, nhưng rơi vào mắt Thẩm Ngạn lại là một “thứ” khác.

“A Ngưng, nàng đây là đang... ghen sao?” (NB: astm vãi)

Giọng nói vui vẻ, ánh mắt cũng tràn ngập ánh sáng. Nhưng lời nói lại làm Tổng Ngưng mi tâm nhú lại càng sâu hơn.

“Ta vốn không yêu thương người, tại sao lại ghen? Người thật kì lạ. Giống với đại ca ta vậy. Hai người rất hợp a” (NG: Ngưng tỷ có thể dùng lời nói làm vũ khí rồi đó, giết người không cần đao kiếm)

Câu nói đầu tiên làm cho Thẩm Ngạn có cảm giác như bị ngã xuống vực sâu vạn trượng mà câu sau lại làm cho hắn dở khóc dở cười, im lặng hoàn toàn. Điều chỉnh tâm trí, Thẩm Ngạn đứng dậy đi ra phía cửa, chỉ lưu lại một câu nói nhàn nhạt:

“ Dù sao ta cũng không thú Liễu Thê Thê, đừng bao giờ nói đến việc này nữa”

Tổng Ngưng nhìn bóng lưng Thẩm Ngạn rời đi nghi hoặc không thôi. ‘Tên này thật kì lạ nhưng đây là chuyện của hắn, hắn không muốn mình quản thì thôi vậy.’ Đứng dậy, đi về phòng, còn về chuyện có thú Liễu Thê Thê không thì không ai nói một lời nào.

Mọi chuyện sẽ như Thẩm Ngạn mong muốn nếu Liễu Thê Thê không nhúng tay vào

7. Chương 7: Nạp Thiếp Cho Thẩm Ngạn (tt)

Những ngày này cô ta luôn tìm mọi cách lấy lòng Thẩm Ngạn làm cho những lời đồn về cô ta trong phủ càng nhiều hơn. ‘Thê Thê cô nương ôn nhu chăm sóc tướng quân thế nào’, hay ‘Áo Thê Thê cô nương thêu cho tướng quân thêu hình cây trúc sinh động như thật’, hoặc ‘Canh Thê Thê cô nương nấu cho tướng quân tỏa mùi thơm ngát’...

Liễu Thê Thê ôn nhu chăm sóc Thẩm Ngạn hết mức ngược lại làm Thẩm Ngạn càng thêm chán ghét không muốn gặp cô ta. Đối với sự nhiệt tình này Thẩm Ngạn cũng chỉ lạnh nhạt cùng lạnh nhạt. Tổng Ngưng cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp không quan tâm đến việc của hai đương sự này.

Nhưng Tổng Ngưng muốn không quan tâm cũng không được nữa rồi. Liễu Thê Thê đến tận cửa phòng đưa cho nàng một phong thư, còn dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay nàng: ‘Thê Thê hi vọng phu nhân sẽ thành toàn cho Thê Thê’. Tổng Ngưng lúc đầu ngần ra nhưng sau khi đọc thư xong thì cũng hiểu rõ phần nào.

Liễu Thê Thê bước theo Tổng Ngưng vào phòng rồi ngồi xuống đối diện với nàng. Liếc nhìn phong thư trên tay mình. Tổng Ngưng không khỏi cau mày. Thẩm Ngạn cùng Liễu Thê Thê có chút hiểu lầm cho nên hắn mới không quan tâm đến ‘nàng’ như trước, mong nàng có thể giúp ‘nàng’ cùng Thẩm Ngạn gỡ bỏ gút mắc.

‘Di, tại sao nàng cảm thấy như thế nào cũng không đơn giản như vậy, hắn có thật cùng Liễu Thê Thê có chút hiểu lầm nên mới không chịu thú nàng ta đi?’

Bỏ qua những suy nghĩ không người giải đáp. Dù sao Liễu Thê Thê cũng đã đến tận cửa cầu nàng, nếu không giúp thì có phải đại phu nhân nàng đây cũng sẽ mang tiếng là đồ phụ a. Nghĩ vậy, Tổng Ngưng đành đồng ý với Liễu Thê Thê sẽ giúp cô ta danh chính ngôn thuận gả cho Thẩm Ngạn.

Tiến Liễu Thê Thê về, nàng liền chuẩn bị cho việc nạp thiếp.

Khi Thẩm Ngạn biết được việc này thì mọi việc gần như đã hoàn thành. Hắn dù trăm tính ngàn tính cũng không tính được A Ngưng thế nhưng vì hắn lại để Liễu Thê Thê bước vào Thẩm phủ một lần nữa. Nên nói là nàng vô tâm không biết hắn yêu nàng đến cả tâm đều đau hay là tự hắn đa tình đây a.

Thẩm Ngạn nhanh chóng phân phó cho thuộc hạ lấy danh nghĩa Tổng Ngưng nhờ thân vương của Lê Trang Công (người đã ngăn chặn hắn thú Liễu Thê Thê trước đây) ngăn cản hôn sự này.

Giải quyết xong việc nạp thiếp, Thẩm Ngạn liền đem sắc mặt âm trầm đi đến phòng Tổng Ngưng.

Vừa bước vào phòng một mùi u hương thanh nhã liền xông vào chóp mũi. Hắn đưa mắt nhìn liền thấy nàng nằm trên ghế quý phi đọc sách, gương mặt tinh xảo không son phấn, mái tóc đen mượt xõa dài bao phủ lấy đôi vai mảnh mai ôm trọn lấy thắt lưng của nàng, đôi chân trần, trắng nõn đến tinh xảo không chút che dấu cứ như thế lộ ra trước mắt hắn.

Nhìn nàng bình thản như vậy lại khiến Thẩm Ngạn càng cảm thấy chua xót, đau đớn. Trong lòng ngập tràn tư vị giận dữ lại không nở tổn thương nàng.

“A Ngưng, việc này rốt cục là sao?”

Nghe thấy tiếng nói, Tống Ngưng lúc này mới ngược mắt lên nhìn. Liếc mắt một cái này liền nhận ra bộ trường bào Thẩm Ngạn đang mặc theo hình thức, quả nhiên là sống động như thật liền biết người may ra nó có bao nhiêu tình cảm a! Người nhìn hữu ý nhưng người mặc lại vô tình... Tống Ngưng liền cho rằng Thẩm Ngạn còn yêu sâu đậm Liễu Thê Thê, nhưng vì sao hắn lại một mực không chịu thú nhận ta? Cái này nàng thua.

“Nha! Thẩm đại tướng quân ta đây là tác thành cho các người duyên ương thành đôi. Người cũng đừng trẻ con như vậy, giận dữ cùng nàng, nam nhân phải biết rộng lượng a!”

Thẩm Ngạn từ lúc bước vào liền không rời mắt khỏi Tống Ngưng, thấy nàng liếc mắt nhìn y phục trên người hắn, hắn cũng liếc mắt nhìn xuống sau đó thầm kêu ‘không tốt’, y phục này của Liễu Thê Thê hắn sớm đã quăng vào một góc, hôm nay như thế nào lại xui xẻo lấy nhầm nó mặc lên người chứ. Sợ nàng hiểu lầm hắn mở miệng định giải thích, nào ngờ lời nói của nàng lại làm lửa giận của hắn vừa giảm lại một lần nữa bùng lên.

Cái gì mà tác thành duyên ương, cái gì mà phải rộng lượng, nàng nhấn tâm giao hắn cho nữ nhân khác mà cũng không thèm để ý xem hắn có đồng ý không. Liễu Thê Thê, lại là Liễu Thê Thê, A Ngưng ngày càng xa cách hắn mọi chuyện đều bắt đầu từ Liễu Thê Thê. Áp chế lửa giận trong mắt, Thẩm Ngạn gằn từng chữ với nàng:

“A Ngưng, nàng thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu, ta và Liễu Thê Thê thật sự không có quan hệ gì hết. Nường tử của ta cũng chỉ có một người là Tống Ngưng, nàng nghe rõ chưa” nói rồi phất tay áo rời đi.

8. Chương 8: Chương 8

Biên cương xảy ra biến cố, quân địch bất ngờ tiến công.

Tháng tư, Thẩm Ngạn đích thân dẫn quân xuất chinh thảo phạt.

Mà Tống Ngưng lúc này lại vô tình nhìn thấy chiến giáp bao nhiêu năm cùng xông pha chiến trận nay lại trở thành một đồng sắt vụn vô dụng chịu sự tàn phá của thời gian trog lòng không khỏi tiếc nuối. Nghĩ đến Thẩm Ngạn lần này xuất chinh nếu tặng áo giáp này cho hắn thì chẳng phải như hổ thêm cánh sao, mà chiến giáp này của nàng cũng có đất dụng võ tiếp tục được ở trên chiến trường phát huy sức mạnh của nó.

Thư phòng

Tống Ngưng gõ cửa hồi lâu cũng không có người trả lời. Lúc định xoay lưng rời đi thì thấy Thẩm Ngạn từ xa đến. Hắn vốn cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng, nhưng cũng kiềm không được vui sướng, đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh nàng chủ động đến gặp hắn.

“Nàng... tìm ta sao?”

Tống Ngưng xoay người đối mặt với Thẩm Ngạn:

“À, nghe nói huynh sắp xuất chinh, ta đến đưa cho huynh tấm giáp bằng đá Thanh Tùng, chắc chắn hơn nhiều so với những áo giáp thông thường, ta bây giờ đã không thể ra trận được nữa, hi vọng huynh mang nó ra chiến trường dùng khi cần thiết”

Thẩm Ngạn nhìn vào mắt Tống Ngưng:

“Đây là báu vật huynh trưởng tặng cho nàng sao lại đem nó tặng cho ta?”

Tống Ngưng mở to mắt ngạc nhiên:

“Huynh cũng biết sao? Trước đây nó vốn là báu vật của ta, nhưng mà bây giờ ta cũng không thể tiếp tục ra sa trường nữa. Ta hi vọng huynh có thể giúp ta để nó tiếp tục ở trên chiến trường giết địch không thể để nó theo ta vô dụng ở chỗ này”

Ngừng một chút, Tống Ngưng lại nói tiếp:

“Huynh cũng không cần cảm thấy mắc nợ ta. Vốn dĩ chúng ta đã cam kết nước sông không phạm nước giếng, vì danh phận này ta cũng không thể để cho huynh chết ở chiến trường được, Thảm phủ lớn như vậy nếu để ta một mình gánh vác không phải sẽ mệt chết sao?”

Nàng vốn định nói xong liền rời đi lại bị bàn tay to của Thẩm Ngạn kéo lại ôm vào lòng. Đây là lần đầu tiên nàng cùng hắn tiếp xúc gần như vậy nhưng trong lòng lại không cảm thấy bài xích thân thể của hắn ngược lại cảm thấy hương vị trên người hắn rất dễ chịu. Bỏ qua những suy nghĩ vẩn vơ, Tống Ngưng thắc mắc ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen của hắn:

“Sao vậy?”

Nếu là trước đây, Thẩm Ngạn sẽ nói “Nếu ta xảy ra chuyện không may trên sa trường, nàng cũng có thể tái giá”. Nhưng là bây giờ chỉ cần nghĩ đến việc nàng ở trong vòng tay của nam nhân khác là hắn đã muốn giết người rồi, làm sao có thể nói lời tán tạt lương tâm như vậy. (NB: khụ...NG à người hơi lố rồi...khụ...)

“Không, ta chỉ muốn cảm ơn nàng thôi”

“Nếu không có gì thì ta đi trước đây”

Tống Ngưng đẩy người Thẩm Ngạn ra rồi xoay người rời đi.

Thẩm Ngạn nhìn bóng lưng Tống Ngưng đi xa dần rồi lại nhìn chiếc áo giáp trong tay, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ và nhu tình. Nàng vẫn đưa áo giáp cho hắn nhưng lí do thì lại khác nhau rất nhiều. Kiếp trước nàng đưa áo giáp cho hắn là muốn hắn được bảo toàn tính mạng. Còn hiện tại là muốn tấm áo giáp này được ra trận chứ không phải bị mục nát trong tủ quần áo a. Bất chợt hắn cảm thấy ghen tị với chiếc áo giáp và bản thân hắn kiếp trước a.

9. Chương 9: Tam Vương Gia Hoàng Phủ Hạo Thiên

Biên cảnh bỗng nổi lên dị biến nên Thẩm Ngạn phải xuất binh trước một ngày. Tin tức này rất ít người biết nên năm ngày sau khi Thẩm Ngạn ra trận dẫn đến rất nhiều công tôn, quý tử đến phủ thăm hỏi. Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên vốn có không ít giao tình với Thẩm Ngạn nên lần này Thẩm Ngạn ra trận bất ngờ hắn cũng đích thân mình đến phủ Thẩm Ngạn. Vốn với những người quyền quý tầm thường quân gia trong phủ có thể tìm cách đuổi khéo, nhưng vị tam vương gia này thì không dễ đắc tội a.

Hoàng Phủ Hạo Thiên được mời vào đại sảnh, dâng trà xong vị quân gia đứng bên cạnh mà cứ nom nớp lo sợ. Hắn bưng ly trà lên khẽ nhấp một ngụm rồi chậm rãi lên tiếng:

“Tướng quân nhà người xuất chinh hôm trước rồi sao?”

“Vâng, vương gia”

“Được rồi, người lui ra đi”

Phất tay áo cho quân gia lui xuống, Hoàng Phủ Hạo Thiên quyết định đi vòng qua hoa viên để ra cửa. Hắn có cảm giác có thứ gì đó đang đợi hắn. (NG: ca hay dữ, thầy bói tương lai)

Bên trong hoa viên từng cánh hoa đào nở rộ bay theo gió. Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ thấy nữ tử trước mắt xinh đẹp tựa thiên nữ, tóc vấn kiểu tùy vân kẻ để lộ chiếc cổ yêu diễm, mắt ngọc xé lên giống như không có thứ gì có thể lọt vào tầm mắt của nàng. Bạch y giữa rừng đào càng kiều sa lại có thêm một phần thánh khiết làm nổi bật dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Lúc này Tống Ngưng cũng không biết rằng có một nam nhân yêu nghiệt đang nhìn chăm chăm cừu non như nàng (NG: ha ha Thiên ca là sói già gặm cừu non). Ngọc thủ cầm trường kiếm uyển chuyển giữa những cánh hoa đào tạo nên từng đợt âm phong sắc bén phóng tới gốc đào phía trước. “Rầm”. Nhìn gốc đào phía trước, Tống Ngưng cong mi mỉm cười:

“Tạm được”

Rồi quay lưng bước về phía hậu viện hoàn toàn không biết phía sau có người đầy tiếc nuối nhìn bóng lưng nàng khuất sau cánh cửa.

Nếu sau này có ai hỏi Hoàng Phủ Hạo Thiên yêu Tống Ngưng từ lúc nào thì hẳn sẽ không do dự mà trả lời, ngay lúc này nàng đã làm tâm hắn hoàn toàn rung động cũng chính tình cảm này khiến hắn khắc cốt ghi tâm suốt cuộc đời. Nhưng mọi việc cũng là chuyện sau này. Còn bây giờ...

Trong hai tháng Thẩm Ngạn ở sa trường Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên liên tục truy tìm thân phận của ‘cô gái bí ẩn’ đã gặp trong vườn đào nhưng tất cả chỉ như mò kim đáy biển.

Từ lúc Tống Ngưng được gả vào Thẩm phủ hầu như chỉ ở trong phòng hay đi hoa viên còn lại chưa từng xuất hiện nhiều ở bên ngoài, trừ một số ít hạ nhân từng gặp mặt Tống Ngưng ra thì còn lại đều không biết được dung mạo của vị đại phu nhân này. Cho đến lúc đón tân nương thì Tống Ngưng chỉ ngồi kiệu lại có khăn hỉ trùm đầu nên dân chúng chưa có ai gặp mặt vị tướng quân phu nhân này. Vì vậy việc điều tra của Hoàng Phủ Hạo Thiên gặp rất nhiều khó khăn.

10. Chương 10: Chương 10

Tháng 8, tại quân doanh

Thẩm Ngạn đang ngồi xem binh thư trong lều chủ soái thì nhận được thư nhà thông báo rằng: Liễu Thê Thê có thai. Điều này đối với mọi người là một tin vui nhưng với Thẩm Ngạn thì lại là một tin cực xấu.

‘Liễu Thê Thê có thai?’ Mày kiếm khế nhíu, Thẩm Ngạn ngoại trừ nghi hoặc thì càng nhiều hơn là lo sợ. Tại sao Liễu Thê Thê lại có thai được, rõ ràng là hắn không hề chạm vào cô ta mà...Nếu thật sự như hắn nghĩ thì chỉ có hai khả năng. Một là Liễu Thê Thê có tình nhân bên ngoài, còn hai là... cái thai đó là giả, mục đích của cô ta là giả họa cho A Ngưng đi. Hắn nhớ không lầm thì không lâu sau sẽ truyền đến tin cô ta bị sẩy thai. Lúc trước vì tin tưởng cô ta nên mới nghi ngờ A Ngưng để rồi chính hắn phê tay của nàng hơn nữa lại làm chuyện không bằng cảm thú với nàng khiến nàng hận hắn...

Nhớ lại chuyện cũ làm cho tâm Thẩm Ngạn đau đớn không ngừng. Nàng yêu hắn nhưng cũng chính hắn làm cho nàng từ yêu thành hận. Đến khi Lạc nhi mất nàng chính là hận hắn cũng không thêm. Cứ như vậy khoảng cách của nàng và hắn càng xa cho đến khi nàng ở lại vĩnh viễn trong mộng, rời xa hắn mãi mãi. Chuyện xưa lẫn nữa diễn ra trước mắt chợt hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngu ngốc mới tin lời Liễu Thê Thê nói là sự thật. Con người như Liễu Thê Thê làm hắn cảm thấy chán ghét nhưng so với cô ta hắn còn dễ thiện hơn, không phải sao?

Nếu cái thai kia là thật thì hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền thành toàn cho Liễu Thê Thê nhưng nếu ả muốn hại A Ngưng lần nữa thì cũng đừng trách hắn ra tay tàn độc.

Thẩm phủ

Từ lúc nghe nói Liễu Thê Thê có thai, Tống Ngưng đã sai người đưa một số dược liệu qua cho cô ta bồi bổ. Đùa sao, nếu cô ta có gì bất trắc thì mọi tội danh sẽ đổ lên đầu nàng đó a, dù tên Thẩm Ngạn kia không nói gì thì nàng cũng bị người đời mắng chửi chết a.

Mặc dù Tống Ngưng không muốn mang tiếng xấu nhưng khó tránh khỏi Liễu Thê Thê hãm hại. Sau khi đưa dược liệu cho Liễu Thê Thê, ngày hôm sau Tống Ngưng nhận được thiệp mời lên núi Cù thưởng hoa quế của Liễu Thê Thê. Nhìn tấm thiệp mời trong tay, cuối cùng Tống Ngưng cũng gật đầu đồng ý.

Ngày đi thưởng hoa quế ở núi Cù, vốn dĩ Tống Ngưng muốn đi kiệu nhưng nghĩ lại thì đi bộ từ đây lên núi vừa ngắm cảnh vừa rèn luyện thân thể một chút thì tốt hơn nên quyết định đi bộ. Nhưng Liễu Thê Thê thì khác, cô ta ngồi nhuyến kiệu bốn người khiêng, đi theo là bốn nha hoàn cùng hai ma ma, lại cố tình đến trễ (NG: quá phô trương). Tống Ngưng thì chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, đi theo bên người chỉ có một nha hoàn hồi môn từ Lê quốc.

Liễu Thê Thê vốn định ra oai phủ đầu với Tống Ngưng nhưng nhìn nàng một thân cung trang đơn giản lại đi bộ đến vô tình lại khiến Liễu Thê Thê chỉ là thiếp lại ý thế được sủng mà sinh kiêu, trong mắt người khác là hồ li tinh chuyên đi dụ dỗ nam nhân. Vì thế mà nhân cách của Tống Ngưng càng được các phu nhân trong kinh thành xem trọng.

Liễu Thê Thê đưa tay lên vuốt ve bụng đem nơi đó dường như có một sinh linh đang tồn tại thật sự. Cái thai này vốn dĩ không có thật, ả cũng chỉ muốn nó làm vật dẫn câu lợi dụng cơ hội này giá họa cho Tống Ngưng.

Liễu Thê Thê chủ động xuống kiệu, nháy mắt với tiểu nha hoàn bên cạnh ý bảo không cần đi theo. Liễu Thê Thê tự mình bồi Tống Ngưng đi dạo trên núi rồi giả vờ té ngã làm cho hạ thân xuất huyết. Tiếp đó ả lại cho người mua chuộc đại phu bảo rằng thai nhi đã không giữ được nữa. Tin tức này từ đó mà cũng nhanh chóng truyền đi.

Hoa viên Thẩm phủ

“Phu nhân, chuyện này tướng quân biết có tức giận hay không?”

Tống Ngưng ung dung bưng ly trà lên nhấp một ngụm. Chuyện không liên quan đến nàng, không cần quan tâm. Rồi viết gia thư báo tin cho Thẩm Ngạn.

Tháng 9, tin thắng trận truyền về kinh thành. Thẩm Ngạn mang quân khai hoàn trở về.

Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng tự mình đến đây để chúc mừng, thật ra nói chúc mừng chỉ là cái cớ, muốn tìm ‘người trong mộng’ mới là thật.

Tống Ngưng biết hôm nay Thẩm Ngạn trở về nhưng cũng không đi đón, đơn giản vì nàng ‘lười’. Nhàm chán đi đón hấn, hấn còn không đủ tư cách đó đâu, nàng thà đi luyện kiếm còn hơn. Thật trùng hợp là Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng đang đi vào hoa viên nơi Tống Ngưng luyện kiếm.

Dưới gốc đào là một nữ tử tuyệt mỹ khuynh đảo lòng người. Phượng mi nhan nhật như khói, đôi mắt sáng long lanh như nước mùa thu, môi anh đào căng mọng, kiều diễm ướt át, da thịt như băng tuyết. Gương mặt kia mặc dù không tô son điểm phấn mà đã linh nhược như tiên, so với tiên nữ bước ra từ trong tranh còn muốn đẹp hơn vạn phần khiến Hoàng Phủ Hạo Thiên nhìn đến hồn xiêu phách lạc. Hoàng Phủ Hạo Thiên rút sáo ngọc bên hông khẽ đặt lên bạc môi. Tiếng sáo du dương rung động lòng người hòa với điệu múa nhịp nhàng của thanh kiếm trên tay Tống Ngưng.

Lúc Tống Ngưng điểm mũi chân định xoay người thì tiếng sáo dừng lại làm cho nàng không kịp thu thế, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống. Chỉ thấy một bóng dáng lướt qua ôm lấy nàng xoay một vòng trên không rồi đứng vững trên đất.

Mùi hương nữ tử xông vào chóp mũi khiến Hoàng Phủ Hạo Thiên ý thức được chuyện mình vừa mới làm. Phút chốc Tống Ngưng đã bị Hoàng Phủ Hạo Thiên ôm vào lòng ngực, hai cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm của nàng. Da thịt tiếp xúc làm cho Tống Ngưng nhìn rõ nam nhân yêu nghiệt trước mắt. Mày kiếm, mắt phượng, mũi cao, môi mọng, tóc đen ba ngàn được vấn lên gọn gàng. Đây là lần đầu tiên nàng gần gũi cùng một nam nhân như vậy, khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Đưa tay định đẩy Hoàng Phủ Hạo Thiên ra lại bị một giọng nói phẫn nộ cắt đứt.

“Hai người các ngươi đang làm cái gì?”

Thẩm Ngạn gắt gao nhìn hai bóng dáng trước mắt, trong lòng hấn đã lửa giận cùng ghen tuông đã sớm cuộn cuộn.

Sau khi chiến thắng, hấn liền không quản ngày đêm thúc ngựa trở về, chỉ mong sớm được gặp nàng, nào ngờ nàng lại không thèm đến đón hấn, làm cho hấn thất vọng. Hơn nữa là khi hấn đến gặp nàng lại để cho hấn

thấy nàng cùng nam nhân khác thân cận. Hắn còn chưa dám...động vào nàng mà tên Tam vương gia kia lại dám phi lễ nàng. Thẩm Ngạn vô cùng vui vẻ dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà ‘hắn’ rồi lại chuyển mắt trên người Tống Ngưng. Khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ mê người của nàng, rõ ràng là đang thẹn thùng. Từ trước đến giờ nàng đối với hắn cũng chỉ là tôn kính mặc kệ là kiếp này hay kiếp trước đều chưa từng có biểu tình như vậy. Mà bây giờ lại chỉ vì nam nhân kia ôm mà thẹn thùng... Nàng sẽ không thích tên kia đi? Không được, hắn không cho phép điều đó xảy ra, nàng mãi mãi cũng chỉ được thuộc về hắn, mà hắn cũng không cho phép ai cướp nàng.

11. Chương 11: Chương 11

Thẩm Ngạn tức giận đến mức muốn học máu, nhất là khi nhìn đến cái tay đang vòng qua eo của Tống Ngưng và gương mặt ửng đỏ ngượng ngùng động lòng người của nàng. Hắn muốn tiến lên chặt bỏ cánh tay đang ôm Tống Ngưng rồi ôm lấy nàng để không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu đó của nàng. Nhưng phần lý trí còn lại làm cho hắn tỉnh táo, mà người kia là Tam vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên thì ánh mắt của Thẩm Ngạn lại tối thêm một phần.

Thấy hai người lâu như vậy mà vẫn không có ý định tách ra, lửa giận của Thẩm Ngạn cuối cùng cũng bùng nổ, giọng nói phát ra âm u, lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, sát khí vô cùng khủng bố như Tu La địa ngục:

“Không biết Tam vương gia đây là chiếm tiện nghi của nương tử ta sao?”- Môi nở một nụ cười dịu dàng, ôn nhu đến mức người ta mao cung cốt thiên (dựng tóc gáy)

“Ta mới không phải nương tử của ngươi”- Tống Ngưng nhăn mày phản bác

Thẩm Ngạn cũng cau mày lại, đáy mắt xẹt qua tia bi thương, nàng vì tên kia mà không chịu nhận sao?

Nàng cảm thấy bức mình rồi nha, tên Thẩm Ngạn chết tiệt này, hắn không biết gọi nàng là nương tử sẽ khiến Liễu Thê Thê mang phiền phức đến cho nàng sao? Nàng không phải sợ Liễu Thê Thê mà là không muốn giải quyết phiền toái đó thôi. Hơn nữa hắn kêu nàng là nương tử sẽ làm nàng nổi da gà a!

Hoàng Phủ Hạo Thiên khó hiểu nhìn hai người trước mắt. Khi Thẩm Ngạn gọi nàng là nương tử, đáy lòng hắn xuất hiện một tia mất mát. Nhưng nàng lại phủ nhận làm cho hắn rất cao hứng. Muốn lên tiếng xác định quan hệ của hai người thì thị vệ thân cận của hắn vội vã chạy vào. Chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên nhíu nhíu mày, sau đó mới lưu luyến buông Tống Ngưng ra. (NB: gì, này giờ chưa buông sao??? Σ(° Δ °))

Nhàn nhạt nói lời khách sáo cùng Thẩm Ngạn, đương nhiên sẽ bị người nào đó đang ngăm giấm đâm chọt ngăm. (NB xin phép được lược bỏ 3000 lời đối thoại châm chọc TT: có 3000 hơi ít đấy)

Sau khi Hoàng Phủ Hạo Thiên khuất bóng, Thẩm Ngạn sắc mặt âm trầm ôm Tống Ngưng về phòng.

Vừa vào phòng, Thẩm Ngạn lập tức đóng sập cửa lại rồi ép sát Tống Ngưng vào ván cửa, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng, mang theo sự trừng phạt nhưng lại ẩn chứa dịu dàng, sợ làm đau nàng.

Một loạt hành động của Thẩm Ngạn chỉ diễn ra trong chớp lát, nhanh đến mức Tống Ngưng không kịp phản ứng. Đầu lưỡi của hắn trong lúc nàng thất thần đã nhẹ nhàng cạy mở hàm răng nàng, đưa lưỡi của hắn vào miệng nàng cùng đầu lưỡi non mềm của nàng dây dưa không dứt.(TT: thừa nước đục thả câu)

Tống Ngưng rất tức giận, không phải hắn yêu Liễu Thê Thê sao? Vậy tại sao lại ở đây chiếm tiện nghi của nàng? Hắn xem nàng là gì chứ? Mặc dù trên danh nghĩa nàng là thê tử của hắn nhưng mà không có nghĩa là có thể để cho hắn tùy tiện chà đạp như vậy. Không cần biết trước kia nàng và hắn có quan hệ gì nhưng nàng và hắn mãi mãi là không thể.

Từ đầu khi biết hắn thích Liễu Thê Thê thì nàng đã chôn chặt cái cảm xúc khác lạ xuất hiện trong lòng lại. Nhưng bây giờ là gì đây? Hắn nghĩ nàng mang danh nghĩa là thê tử của hắn thì hắn có thể muốn làm gì thì làm sao? Tống Ngưng nàng là nữ tướng quân Lê quốc, có lòng tự tôn của nàng. Tức giận, Tống Ngưng đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng dường như Thẩm Ngạn biết ý định của nàng. Hắn dùng một tay bắt lấy tay nàng rồi chế trụ hai tay nàng trên đỉnh đầu, tay còn lại vòng qua eo nàng ôm càng chặt hơn như muốn nhập nàng vào trong xương cốt của mình. Khoảng cách giữa hai người ngày càng ít cho đến khi cả người nàng dán chặt vào hắn. Nụ hôn của Thẩm Ngạn càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sâu hơn.

Thấy ý định của mình thất bại, Tống Ngưng nghĩ muốn dùng răng cắn hấn thì lại thấy cánh tay trên eo hơi dùng sức, đau đến nỗi khiến nàng hút một ngụm khí lạnh đành phải bỏ cuộc lần nữa. Nhưng muốn nàng cứ như vậy chịu đựng nụ hôn của hấn, nàng làm không được.

Tống Ngưng chủ động đưa đầu lưỡi ra cùng lưỡi của hấn dây dưa. Thẩm Ngạn nhận được sự đáp trả từ Tống Ngưng vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc. Cánh tay chế trụ trên đỉnh đầu Tống Ngưng cũng bất giác buông lỏng. Đúng lúc này Tống Ngưng nhân cơ hội dùng sức tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, tay rút chúi thủ bên hông đâm mạnh về phía trước. Thấy nàng vì né tránh hấn lại dùng đến cả kế này không khỏi khiến Thẩm Ngạn đau lòng, theo bản năng đưa tay bắt lấy kiểm. Tống Ngưng sửng sốt, lực đạo trên tay hơi giảm nhưng vẫn xẹt qua tay Thẩm Ngạn đồng thời tạo nên một vết thương cực sâu.

12. Chương 12: Diệp Thần Y Nam Cung Diệp Thần

Tống Ngưng sững sờ nhìn vết máu trên chúi thủ chảy dài trên sàn, sau đó chuyển đôi mắt phức tạp nhìn về phía cánh tay đang bị thương của Thẩm Ngạn.

Thẩm Ngạn nhìn vết thương trên tay, đôi mắt dần lâm vào khiếp sợ. Hấn nhớ trước đây cũng là chính đôi tay này của hấn đã dùng kiếm làm bị thương tay nàng, cũng chính lúc đó hấn không thêm quan tâm đến thương thế làm ra chuyện không bằng cảm thú khiến cho tay của nàng vì lực đạo của hấn mà trực tiếp phé bỏ. Nhưng ít nhất sau đó quan hệ giữa hấn và nàng còn có Lạc nhi làm dây ràng buộc, ít nhất lúc đó tình cảm nàng dành cho hấn vẫn còn. Thế nhưng...thế nhưng tâm nàng bây giờ còn dành cho hấn sao...còn sao???

Thẩm Ngạn đang chìm đắm trong quá khứ thì bị thanh âm dịu dàng của Tống Ngưng lay tỉnh

“Người không sao chứ? Ta...Ta không cố ý” Vết thương sâu như vậy, nếu tay của hấn mà bị làm sao, nàng sẽ áy náy chết nha

“Không sao” – Thẩm Ngạn nhẹ giọng nói. So với những gì hấn từng gây ra cho nàng thì vết thương này chẳng là gì cả (NG: người cũng biết sao)

“Máu chảy nhiều như vậy sao lại không có việc gì được” – Tống Ngưng nhăn mày nói. Tên này thật cậy mạnh. (NG: tỷ kệ hấn...cho hấn chết NB:người nói nhiều quá)

Nhận thấy trong giọng nói của Tống Ngưng có sự lo lắng, tâm Thẩm Ngạn vui đến sắp nở hoa luôn rồi, chuyện vết thương đã sớm ném ra sau đầu không quan tâm từ lâu, lần đầu tiên hấn nhận thấy khi bị thương lại tốt đến nhường nào, sớm biết như vậy sẽ thường xuyên bị thương nhiều hơn nữa có phải nàng sẽ quan tâm hấn nhiều hơn không? (NB: biến thái, M à)

“Không có chuyện gì. Băng bó một chút là được rồi”

“Thật?”

“Thật”

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Tống Ngưng thở phào nhẹ nhõm, bảo Thẩm Ngạn chăm sóc vết thương của hấn thật tốt rồi nhanh chóng ra lệnh tiễn khách.

“Người nghỉ ngơi cho tốt, chăm sóc vết thương thật kĩ,...” Từng lời nói quan tâm của Tống Ngưng, Thẩm Ngạn đều khắc cốt ghi tâm.

“Người nếu không chữa trị thì chờ trở thành phế nhân đi”

Một giọng nói đột ngột vang lên trong phòng làm Thẩm Ngạn giật mình.

“Người là ai? Mau bước ra đây” – Người này đến từ bao giờ? Có thể không tiếng động bước vào Thẩm phủ canh phòng nghiêm ngặt mà lâu như vậy hấn cũng không phát hiện thì võ công của người này hơn hấn rất nhiều lần. Đôi mắt của Thẩm Ngạn trở nên rét lạnh hơn.

“Tại hạ Nam Cung Diệp Thần xin ra mắt Thảm tướng quân”

Một nam nhân yêu nghiệt từ xà nhà nhảy xuống đứng đối mặt với Thảm Ngạn. Người này có một đôi mắt hoa đào cực kì xinh đẹp, mũi cao, môi mỏng luôn tựa tiểu phi tiểu nhĩn có vẻ lưu manh của hoa hoa công tử vừa có chút đáng khinh như bọn côn đồ, nhưng khí chất lạnh lùng, cao quý trên người hắn thì không thể xem thường. Về mặt cùng khí chất của hắn là hai cực đối lập nhưng lại làm cho hắn nhìn càng hài hòa hơn. Một thân lam y càng làm nổi bật làn da trắng cùng tóc đen ba ngàn được buộc một nửa nhìn càng giống nữ nhân. (TT: lại là một anh zai đẹp a)

Thảm Ngạn hí mắt nhìn Nam Cung Diệp Thần, lạnh giọng hỏi:

“Không biết Diệp thần y thần long thấy đầu không thấy đuôi hôm nay lại đến phủ đệ nhỏ nhoi này của ta là có việc gì đây?”

Thật không biết tên này không có việc gì làm hay sao lại rảnh rỗi quan tâm vết thương này của hắn thật khiến cho người ta sinh nghi.

“Không có gì, chẳng qua ta thấy có người bị thương sắp tàn phế nên hảo tâm nhắc nhở người thôi” – Nam Cung Diệp Thần tỏ vẻ hiển nhiên mà trả lời.

Đúng vậy a, ‘hắn’ chẳng qua là đi ngang qua tướng quân phủ, thấy thú vị nên leo tường vào rồi đi xung quanh xem xét, sẵn tiện có bảo bối gì thì “mượn dùng” luôn (-_-|||). Lúc đi ngang qua phòng cô nương lúc này thì thấy một màn kích thích như vậy nên ở lại xem thôi. Đến lúc Tống Ngưng đi rồi lại thấy Thảm Ngạn tay bị thương mà không chịu cầm máu, “lòng từ bi” nổi lên nên lên tiếng nhắc nhở. (NB: đam mĩ kìaaaaaaa)

Thảm Ngạn hí mắt nhìn Nam Cung Diệp Thần, lạnh lùng mở miệng:

“Thương thế của tại hạ không nhọc Diệp thần y phải lo lắng” – Trực giác nói cho hắn biết, Nam Cung Diệp Thần tuyệt đối không có ý tốt.

“Nếu ta chữa trị cho người thì sao?”

“Điều kiện?” – “Di, người tốt bụng như vậy sao, nếu thế thì đã không có chuyện người đến cầu y phải tay không quay về nhà mà hắn cũng không có danh xưng là ‘quái y’. Nam Cung Diệp Thần mà tốt bụng Thảm Ngạn ta còn lâu mới tin”

“Để ta ở lại trong phủ của người” để tìm hiểu cô nương kia a

“Thời gian?”

“Khi nào ta nhàn chán sẽ đi” và mang theo nàng

13. Chương 13: Chương 13

Hai tháng sau

Vì không thể từ chối yêu cầu của Nam Cung Diệp Thần nên Thảm Ngạn đành phải bắt đầu dĩ nhận lời. Mà thật ra việc bị thương mất trí nhớ của A Ngưng nếu Nam Cung Diệp Thần có thể chữa trị được thì không phải hắn vẫn còn cơ hội sao?

Chỉ có điều, hắn đã cho người sắp xếp chỗ ở rồi mà tên kia nghe cũng không thèm nghe đã chạy đến bên cạnh phòng của Tống Ngưng ở làm cho hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi mà chấp nhận.

Trong hoa viên

“Tiểu Ngưng Nhi, nàng thấy Thảm Ngạn thế nào?”

“Sao người lại hỏi như vậy? Không lẽ người...”

Tổng Ngưng kéo dài âm điệu làm Nam Cung Diệp Thần tóc gáy cùng lông tơ đều dựng đứng lên, cảm giác bất an ập đến. Run giọng hỏi:

“Ta thế nào?” bưng ly trà lên nhấp một ngụm để bình tĩnh lại

“Không lẽ...người cũng thích hần sao?”

Câu hỏi của Tổng Ngưng làm cho ngụm trà Nam Cung Diệp Thần vừa uống chưa kịp nuốt đã phun ngược trở ra. Hần đen mặt nhìn nữ tử trước mặt, nữ nhân này nghĩ gì thế? Hần đường đường là một nam nhân sao có thể thích nam nhân lại còn là tên mặt than kia. Hễ thấy hần lại gần Tiểu Ngưng Nhi thì mặt đã đen hơn đáy nồi rồi, nếu đối lại người thích là Tiểu Ngưng Nhi thì có thể a.

Mà Tiểu Ngưng Nhi nói “cũng”, không lẽ nàng cũng thích Thẩm Ngạn sao?

“Tiểu Ngưng Nhi, nàng...thích hần sao?” Nam Cung Diệp Thần cố đè nén vị chua lại

“Không, người thích hần là Liễu Thê Thê và đại ca ta a” (NB: -_-|||)

Nghe câu trả lời của nàng, Nam Cung Diệp Thần thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà Tiểu Ngưng Nhi không có thích tên mặt than kia nếu không hạnh phúc cả đời hần xem như xong rồi. Sau đó, liếc mắt nhìn về phía cửa hoa viên. Hừ.

Trong khi Nam Cung Diệp Thần đang cao hứng thì Thẩm Ngạn đứng ở cửa hoa viên khi nghe câu trả lời của Tổng Ngưng thì tâm hần đều tan nát. Hần muốn đi dạo hoa viên để gặp A Ngưng. Nghe câu hỏi của Nam Cung Diệp Thần, hần cũng hồi hộp, chờ đợi, hần cũng mong nàng nói “có” nhưng... câu trả lời của nàng đã thành công đánh tan ảo mộng của hần, đánh hần từ thiên đàng xuống mười tám tầng địa ngục.

Lúc nàng ôn nhu hỏi han, chăm sóc hần, hần đã từng có ảo tưởng rằng nàng cũng có chút thích hần, nhưng thì ra là không phải, nàng chỉ áy náy khi làm hần bị thương thôi.

“Nếu không thích hần tại sao nàng lại chăm sóc hần như vậy, còn nhất quyết phải chữa khỏi cho hần.”

“Tại ta làm hần bị thương thôi”

Tuy biết trước được, nhưng chính tai nghe thấy thì lại là một chuyện khác. Khó khăn lắm mới ổn định cảm xúc nhưng câu nói của Tổng Ngưng lại lần nữa đánh hần trọng thương.

“Ta với hần chỉ là nhất thời thôi, vốn chẳng có tình cảm, sau thời gian nữa hần đưa hưu thư cho ta thì ta và hần sẽ không còn quan hệ gì nữa, người không biết đâu, lúc đầu...”

Câu nói “không còn quan hệ nào” vang bên tai làm cho sắc mặt hần càng trắng bệch hơn, lão đảo lùi về sau ba bước, thân thể lung lay sắp ngã, nhưng lý trí nói cho hần biết, hần không thể nào ngã xuống, nếu nàng phát hiện hần nghe lén thì nàng sẽ càng chán ghét hần hơn thôi. Loạng choạng đi về phía thư phòng, bước chân không vững dường như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Chưa bao giờ Thẩm Ngạn thấy đoạn đường từ hoa viên đến thư phòng lại xa như vậy. Đi vào thư phòng, quanh thân toát ra sự ưu thương nồng đậm.

“Thì ra nàng chưa bao giờ thích ta, là ta tự mình đa tình mà thôi ha...ha...”

Thần thờ nhìn vào rượu trước mặt, nhớ lại đoạn đối thoại của Tổng Ngưng và Nam Cung Diệp Thần, tâm càng đau thêm. Điên cuồng uống rượu, nhưng càng uống, tâm lại càng đau hơn, đến khi ý thức mơ hồ gục xuống bàn mới thôi.

Hà Phong Viện

Nghe từ nữ thân cận thông báo tình hình của Thẩm Ngạn, từ lúc đi hoa viên trở về thì luôn nhốt mình trong thư phòng uống rượu. Liễu Thê Thê nhủu mày thật sâu. Tuy không biết có chuyện gì nhưng ‘nàng’ cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến Tổng Ngưng. Mắt Liễu Thê Thê lóe lên tia tàn nhẫn, bàn tay trong tay áo cũng nắm chặt lại.

— — — — —*— — — — —

Hắc dạ phong cao

Đêm nay là một đêm âm u, mây đen che kín mặt trăng, gió lạnh rít gào thổi qua những tán lá tạo thành những âm thanh “xào xạt...”, đập vào cửa sổ đang mở nghe “kéo kẹt”, càng nhìn càng cảm thấy bất an.

Tổng Ngưng một thân trung y màu trắng bước ra từ phòng tắm, tóc dài buông xõa trên vai phối với màu trắng của trung y thì càng thêm chói mắt. Lúc nàng định lên giường ngủ thì trên nóc nhà đồng loạt có hắc y nhân mang khăn bịt mặt tiến vào.

Gặp tình trạng này nếu là nữ nhân khuê phòng thì đã sớm la hét thét thanh kêu cứu mạng rồi nhưng người này là Tổng Ngưng – nữ tướng quân Lê quốc, tình trạng gì chưa gặp qua. Nàng không hoảng sợ, chỉ nhanh chóng lấy thanh kiếm treo trên đầu giường xuống, mắt lạnh nhìn đám hắc y nhân. Thấy bọn chúng mãi không xông lên, nàng lạnh giọng hỏi:

“Các người là ai?” Nàng khẳng định đám hắc y nhân này là đến giết nàng, nhưng tại sao lại không ra tay? Nghi hoặc thì nghi hoặc nhưng nàng cũng không bỏ phòng bị, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm, mắt nhìn đám hắc y nhân.

“Người là Tổng Ngưng?” Một tên trông như đứng đầu của bọn chúng lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Phải. Các người là người của ai?”

Tên thủ lĩnh không trả lời nàng mà chỉ hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục quan sát nàng. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là họ đang đợi gì đó chứ không phải nàng.

Chợt một mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi làm nàng nhú mày rồi cũng hiểu ra, thì ra bọn chúng cho người đốt mê hương, đợi mê hương phát tác thì nhất tề xông lên giết nàng. Hừ... bọn chúng cũng quá xem thường nàng rồi.

Tổng Ngưng bế khí phòng ngừa mê hương phát tác nhưng nàng kinh ngạc phát hiện công lực đã giảm ba phần. Nhưng mê hương này thật kì lạ, nàng không cảm hoa mắt, choáng váng mà ngược lại thân thể càng ngày càng nóng. ‘Chết tiệt, đó không phải mê hương mà là xuân dược. Phải nhanh chóng giải quyết đám người này để trị liệu mới được.’

Nghĩ vậy, Tổng Ngưng nhanh chóng rút kiếm xông thẳng vào đám người hắc y nhân.

Chiêu chiêu sắc bén, sát khí lan tràn. Đám hắc y nhân bị hành động bất ngờ của Tổng Ngưng làm cho sững sờ tại chỗ, không kịp phản ứng nên một lượng lớn bị dính chiêu của Tổng Ngưng làm cho mất mạng. Đến khi bọn chúng hoàn hồn thì đã mất gần nửa số người. Tên thủ lĩnh thấy vậy, sát khí bốc lên, quát to với đám người còn lại:

“Giết nàng”

Đám hắc y nhân theo tiếng quát điên cuồng xông về phía Tổng Ngưng. Nhưng thế chủ động đã bị Tổng Ngưng nắm lấy nên cho dù có phản kháng thì chúng cũng chết không nghi ngờ.

Trong lúc Tổng Ngưng đối phó với đám hắc y nhân thì tên thủ lĩnh đã lợi dụng thời cơ đến sau lưng nàng đâm một kiếm về phía hậu tâm* của nàng. Một kiếm này mang theo lực lượng cực lớn và sát khí tuyệt đối. Tổng Ngưng bị sát khí làm cho giật mình quay lại nhưng thanh kiếm gần như vậy, muốn tránh cũng không được. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo chuồng lực cường đại từ sau lưng Tổng Ngưng quét qua tóc mai của nàng, đánh thẳng vào ngực tên hắc y nhân.

*Hậu tâm:phía sau lưng, phía trước là tim.

14. Chương 14: Chương 14

Thắm Ngạn sau khi tỉnh lại theo thói quen bước về viện của Tổng Ngưng. Mỗi đêm hẳn đều lên điểm huyết ngủ của nàng rồi ôm nàng ngủ. Cảm nhận ôn hương nhuyễn ngọc trong trong mới làm hẳn cảm thấy nàng

ở bên hần, nhận được phần nào an ủi. Nhưng mà tối nay sao nàng lại thức khuya như vậy. Cảm giác thật bất an. Thầm Ngạn đến gần phòng Tống Ngưng thì phát hiện có hắc y nhân đang đánh lén nàng. Thầm Ngạn cảm thấy thật may mắn, may mắn hần đến kịp nếu không có phải hay không hần và nàng lại một lần nữa âm dương cách biệt?

Hắc y nhân bị chưởng phong của Thầm Ngạn làm cho thất khiếu chảy máu mà chết. Thấy thủ lĩnh chết bọn hắc y nhân còn lại vội tìm cách trốn chạy. Bọn chúng không đấu lại cao thủ như vậy đâu. Thầm Ngạn cũng không thềm quan tâm bọn họ, việc quan trọng bây giờ là phải xem A Ngưng có bị thương không, còn bọn chúng thì điều tra sau cũng không muộn.

“A Ngưng, nàng không sao chứ?”

“Ta... không ... sao...” Nàng chưa kịp nói hết lời thì đã chìm vào bóng đêm. Bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng gọi của Thầm Ngạn.

—— phân cách tuyến ——

Phòng của Tống Ngưng

Tống Ngưng ngất xỉu, Thầm Ngạn vội bế nàng vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Hần tìm khắp nơi nhưng lại không thấy tên thân y chết bầm kia đâu. Lúc trước không phải ‘hần’ đều bám theo A Ngưng sao, dù cho hần muốn gỡ thế nào cũng không ra, nhưng đến khi cần thì hần lại không xuất hiện. Thật làm hần tức chết mà.

Không được rồi, cơ thể của A Ngưng càng lúc càng nóng, nếu cứ thế này chỉ sợ...

“A Ngưng, xin lỗi nàng”

15. Chương 15: Chương 15

Thầm Ngạn nhẹ nhàng cởi quần áo của Tống Ngưng ra chỉ còn lại chiếc yếm đỏ tươi thêu hoa lan và tiết khổ trắng tinh chỉ đủ che lại cảnh xuân của nàng. Thầm Ngạn nuốt một ngụm nước bọt nhưng rồi thân thể hần run lên, ánh mắt cũng đã không còn dục vọng như vừa rồi. Nếu hần dùng cách bình thường để giải được cho nàng thì có lẽ nàng sẽ chán ghét hần. Chỉ còn cách dùng nội công và chân khí của hần để đưa xuân được ra thôi. (× |||)/

Hần xoay người nàng lại, đưa hai tay áp vào lưng nàng rồi từ từ chuyển chân khí sang cho nàng. Một khắc trôi qua, trên trán hần đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng mà xuân được trong người nàng lại không có dấu hiệu giảm đi mà còn có xu hướng cắn nuốt nội công của hần mà trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghĩ vậy, Thầm Ngạn thu hồi nội công lại. Vừa điều tức xong thì hần đã nghe tiếng rên khẽ của Tống Ngưng.

“Ừm...nóng...nóng quá...”

Tiếng rên kiều mị, quyến rũ cộng thêm thân thể gần như xích lửa của nàng bày ra trước mặt hần. Là nam nhân ai mà không động tâm. Thầm Ngạn cũng vậy nhưng hần lại sợ một điều khủng khiếp hơn (đối với hần), hần sợ nàng sẽ...hận hần. Vì vậy hần mới không dám chạm vào nàng. Nhưng bây giờ thì phải làm sao đây?

“Ừm...nóng quá...nóng quá...”

Lại một tiếng rên khẽ nữa vang lên. Lần này có vẻ đau đớn hơn lần trước nhiều lần. Làn da bạch ngọc của Tống Ngưng cũng đã ửng hồng, dưới ánh nến càng thêm mê người. Hình ảnh này cộng thêm tiếng rên kiều mị của nàng như một thanh kiếm chặt đứt từng sợi dây lí trí của Thầm Ngạn. Đôi mắt hần đỏ bừng và tràn đầy dục vọng ngoài ra còn có một sự kiên định.

“A Ngưng, xin lỗi”

Thẩm Ngạn cúi đầu hôn Tống Ngưng, càng lúc càng sâu, tay cũng bắt đầu di chuyển trên thân thể trắng nõn thơm ngát của nàng. Không phải hắn không muốn thử những phương pháp khác nhưng rủi ro của nó lại rất cao. Nếu A Ngưng có chuyện gì thì... hắn không muốn nghĩ tiếp. Cách giải được an toàn nhất chỉ có cùng nam nhân giao hoan.

Trong phòng truyền ra từng trận thổ hấp và những tiếng rên rỉ của nữ tử làm cho người khác phải đỏ mặt tía tai. Những âm thanh va chạm mập mờ cũng làm nguyệt nhi xấu hổ khuất sau màn mây.

Có lẽ làm như vậy nàng sẽ hận, sẽ chán ghét hắn, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là hắn vĩnh viễn mất nàng lần nữa.

(NB: đoạn trên của bạn Tuyết nhưng qua tay bạn Phyl thì nó thành như vậy đó, ta k có làm gì hết I'm innocent)

— — — — —
Sáng hôm sau

Những tia nắng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ và màn trướng, chiếu lên gương mặt đang ngủ say của hai người trong phòng. Nữ tử vùi đầu vào trong ngực nam tử, tay của nam tử thì ôm siết lấy vòng eo thon gọn của nữ tử. Tạo ra hình ảnh thật hài hòa và ấm áp.

Bỗng nữ tử nhẹ nhàng rung hàng mi dài cong vút rồi mở mắt ra. Vừa mở mắt ra, đập vào mắt là lồng ngực trắng kiêu của nam tử. Ánh mắt mông lung buồn ngủ chợt mở ra không thể tin. Tống Ngưng bật dậy, đẩy cánh tay bên hông ra, nhìn thân thể trần trụi có những dấu hôn xanh xanh tím tím dày đặc làm cho Tống Ngưng thất kinh, đờ đẫn ngồi bên giường.

Nàng... Thế nhưng lại... Không thể nào...

— — — — — Một nơi khác — — — — —

Trong căn phòng đầy những lọ thuốc và dược liệu một nam tử tuyệt mỹ, yêu mị đang tức giận bóp nát chiếc bình bạch ngọc trong tay khiến nó biến thành bột phấn rồi rơi xuống bàn.

“Chết tiệt... là ai dám lấy cắp Mị huyền hương của ta”

Chợt một bóng đen nhảy từ cửa sổ vào, quỳ một chân xuống cung kính bẩm báo với nam tử đang đứng.

“Thiếu chủ, đêm hôm qua Tống Ngưng cô nương bị người ám sát, trúng xuân dược”

Mặt nam tử biến sắc vội hỏi:

“Là ai làm? Tiểu Ngưng Nhi ra sao rồi?”

“Dạ, theo điều tra là do một cô nương đến nhờ Sát các đến giết Ngưng cô nương, còn xuân dược thì Thẩm Ngạn đã giải cho cô nương ấy rồi ạ”

“Tốt, tốt lắm, Thẩm Ngạn, người giỏi lắm”

Nam tử đánh một chưởng lên chiếc bàn khiến nó vỡ vụn. Lời nói thì hoàn toàn là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra. Được lắm, tên đó dám thừa cơ ‘hắn’ đi vắng mà động tay động chân với Tiểu Ngưng Nhi của hắn. (NB: ta nhớ không lầm thì TNg là vợ ThN mà DT:*liếc* NB:*chạy*)

Đợi đó, ta sẽ không để cho người sống yên ổn

16. Chương 16: Chương 16

Vài ngày sau

Thẩm phủ

Từ sau hôm gặp thích khách đến nay, Tống Ngưng không gặp Thẩm Ngạn (hay nói đúng hơn là tránh mặt) còn Thẩm Ngạn thì lại không dám gặp nàng, mặc dù mỗi đêm hắn đều lén vào phòng ôm nàng ngủ, chỉ là hắn và nàng không hề nói chuyện với nhau

Mỗi lần nghĩ đến việc này hắn đều nghiêng răng, đen mặt nhớ lại sáng hôm đó.

— — — — —
Mấy ngày trước — — —

Sáng hôm đó thật ra Thẩm Ngạn thức dậy từ rất sớm. Hắn hạnh phúc khi nhìn đến thiên hạ ngủ say ở trong lòng mình và mỉm cười đầy thỏa mãn.

Hắn nhìn nàng rất lâu mà vẫn không muốn rời mắt, như thể muốn khắc ghi hình ảnh này vào thật sâu trong tâm, nhập vào xương tủy. Thấy nàng sắp tỉnh hắn vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Hắn muốn biết nàng sẽ có phản ứng gì khi thấy hai người đã viên phòng.

Hắn chỉ cảm nhận được nàng bật dậy, đẩy cánh tay hắn ra thì không còn hành động gì nữa. Hắn nghi hoặc mở mắt. Đập vào mắt là khuôn mặt không thể tin thất thần của nàng, tâm đau như cắt.

“A Ngưng, thật ra ta và nàng...” Hắn không muốn nàng nghĩ rằng hắn cố ý hay có bất kì ý nghĩ nào khác với việc... cùng nàng (NB: (͡_͡_͡_)) Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị nàng cắt đứt:

“Ta hiểu. Ta sẽ xem việc này như là chuyện chứng tỏ chúng ta là phu thê, đây là đêm động phòng. Người cũng như vậy mà, phải không?”

“Không phải, ta...”

“Ta và người không ai có hi vọng gì ở đối phương cả, việc này là ngoài ý muốn.” Nói rồi nàng mặc trung y qua loa rồi bước vào bình phong chỉ để lại một mệnh lệnh:

“Lan Lan, chuẩn bị dục bồn cho ta”

“Vâng” tiếng nha hoàn ngoài cửa đáp lại.

Bỏ lại Thẩm Ngạn ngẩn ngơ ngồi trên giường.

— — — — —
Hai tháng sau

Tống Ngưng được chẩn có hỉ mạch. Nhà họ Thẩm một mảnh vui mừng, nhất là Thẩm Ngạn, hắn cao hứng đến sắp hồng rồi. Nhưng vẫn có mấy người không được vui, tỉ như Liễu Thê Thê và... Tống Ngưng.

Liễu Thê Thê oán hận, đập phá đồ đạc trong phòng.

Còn Tống Ngưng thì lại cảm thấy rối rắm a.

Đây là sao a? Nàng chẳng qua chỉ nghĩ đó là xong rồi, ai ngờ nàng lại có thai aaaaa.... Khóc không ra nước mắt.

Để nàng cùng Thẩm Ngạn không phải khó xử, Tống Ngưng quyết định..... DỌN RA BIỆT VIỆN Ồ!!!

17. Chương 17

Tháng sáu năm sau

Tống Ngưng ở biệt viện dưới sự chăm sóc của Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên đã sinh ra một bé trai.

Kể ra cũng lạ, không hiểu sau khi Tống Ngưng dọn ra biệt viện Nam Cung Diệp Thần lấy được tin tức ở đâu mà hôm sau cạnh biệt viện của nàng có thêm một cái biệt viện nữa mà chủ nhân đương nhiên là Nam Cung Diệp Thần. Nhưng cái biệt viện ấy cũng chỉ làm bình phong đôi khi là nơi hắn ngủ qua đêm thôi vì

đa số hẳn đều ở biệt viện của nàng với lí do: “Chăm sóc Tiểu Ngưng Nhi và bảo bảo”. Nếu không phải nàng biết sự tình thì thật sự nàng sẽ nghĩ đứa con này là con của hẳn a.

Không biết có phải là ông trời đùa nàng hay không mà cách biệt viện của nàng chỉ một con phố là biệt viện của Tam Vương gia Hoàng Phủ Hạo Thiên (NG: tỉ k cần thì cho muội a) và sau đó biệt viện của nàng có thêm một “người khách quý” nữa.

Lão thiên a...Nàng đã làm gì nên tội chứ??? Ngày tháng yên bình của nàng...

— ———— Ngoài lề tí — ————

Khi Tống Ngưng vừa chuyển ra biệt viện được ba ngày thì Thẩm Ngạn duyệt binh ở quân doanh hay tin, vội vã cho người đi tìm ở các biệt viện mà Thẩm phủ có. Khi tìm được nàng hẳn vội đến ngay nhưng mà không ngờ lại hết lần này đến lần khác luôn bị Nam Cung Diệp Thần ngăn cản ở bên ngoài không thì người gác cổng thông báo nàng đã ra ngoài hoặc là Tam Vương gia tìm đến bàn bạc việc quân. Hẳn sắp điên rồi a...(NB: quả là Thiên ca và Thần ca ‘đoàn kết chống giặc ngoại xâm’) (TP: cho vừa anh quá à!!!)

Không những thế Liễu Thê Thê còn giở trò ‘bỏ nhà ra đi’ nữa chứ. Hừ...muốn ngoạn thì hẳn cũng sẽ ngoạn cùng với cô ta đến cùng. Hẳn phái một nhóm 10 tên lính bình thường đi tìm cô ta. Nếu gặp thì đưa cô ta về với gia gia cô ta. Nếu không gặp thì ba ngày sau trở về. Dù sao sớm muộn cô ta cũng sẽ bị hẳn hành hạ để trả thù thôi.

(NB: s viết đoạn nì ta cứ cảm thấy ngôn tình ngược mà LTT là nữ9 z nhĩ TΔT)

— ———— Trở lại — ————

Do Tống Ngưng sau khi sinh xong cơ thể mệt mỏi nên Nam Cung Diệp Thần phải đi tìm thuốc để tắm bổ cho nàng. Hoàng Phủ Hạo Thiên cũng thường xuyên đem đến linh chi ngàn năm, tuyết liên trăm năm để cho nàng tắm bổ.

Hôm nay nhân lúc Nam Cung Diệp Thần đi tìm thuốc cho nàng và Hoàng Phủ Hạo Thiên đang xử lí công vụ chưa đến được, Thẩm Ngạn liền chạy đến tìm Tống Ngưng. Hẳn biết người gác cổng là người của hai tên kia nên hẳn quyết định..... trèo tường vào.

Nhưng mà... hẳn không biết phòng của nàng ở đâu a.

Không biết có phải Thẩm Ngạn quá may mắn hay không mà hôm nay Tống Ngưng thấy trong người khỏe hơn một chút nên quyết định đi dạo hoa viên cho khuây khỏa. Và thế là Thẩm Ngạn đi nhầm vào hoa viên rồi vô tình gặp Tống Ngưng đang ngắm sen trong hồ.

Hình ảnh đập vào mắt hẳn là một thiếu nữ mặc bạch y xinh đẹp đứng cạnh những đóa hồng liên tạo nên một khung cảnh duy mỹ làm người ta ngẩn ngơ.

Khung cảnh này chỉ in vào đáy mắt của Thẩm Ngạn chưa đầy một khắc thì Tống Ngưng phát hiện ra hẳn, không những thế mà tả hữu của Tống Ngưng còn xuất hiện hai nam tử tuyệt sắc đứng đối mặt với Thẩm Ngạn làm hẳn có cảm giác mình là người thừa. Ý nghĩ vừa xuất hiện đã làm Thẩm Ngạn lửa giận công tâm.

Hẳn muốn tiến lên kéo Tống Ngưng về phía mình nhưng lại không thắng nổi hai tên kia. Nếu chỉ có một người thì hẳn cố gắng sẽ ngang tay nhưng hai người thì...

Thẩm Ngạn dùng sức cắn răng đến nỗi nghe được âm thanh “ken két” chói tai.

Trong lúc bầu không khí đang căng thẳng với tình trạng là một nữ tử đang giữ hai nam tử đang tròng mắt thù hẳn với một nam tử khác đối diện. Cái không khí quái dị này chấm dứt là do một đám hắc y nhân bất ngờ xuất ngờ với sát khí rất rõ ràng làm cho cả bốn phải nhíu mày. Nhất là Hoàng Phủ Hạo Thiên, ‘hắn’ là người phụ trách an toàn cho Ngưng Nhi nhưng đám hắc y nhân này lại xuất hiện ở đây thì ‘hắn’ phải xem lại các ám vệ của mình rồi.

Sau đó đương nhiên là một màn huyết tinh do bốn người ba nam một nữ ở biệt viện này gây ra. Nhưng đa số là Thẩm Ngạn, Hoàng Phủ Hạo Thiên, Nam Cung Diệp Thần ra tay còn Tống Ngưng thì chủ yếu là phòng thủ và giết một vài tên gần đó do thể chất của nàng vẫn chưa khôi phục. Các ám vệ và hộ vệ đều được đưa đi bảo vệ Thẩm Lạc hết rồi.

Dị biến đột ngột xảy ra khi Tống Ngưng đang đấu với một hắc y nhân. Kiếm sẽ đâm vào tim tên đó nhưng hắn lại né người sang trái rồi lặn một vòng trốn thoát. Tống Ngưng cơ thể sức lực không nhiều nên thu kiếm không kịp. Một kiếm kia cứ như thế đâm vào phía hậu tâm của Thẩm Ngạn đang chắn trước mặt Tống Ngưng.

Thẩm Ngạn nhìn mũi kiếm trước mặt mình rồi lại nhìn khuôn mặt của Tống Ngưng cười khổ một tiếng, đáy lòng lại chua xót không thôi. Nàng lại một lần nữa đâm hẳn một kiếm xuyên tâm. Tuy không mất mạng nhưng lại đứng ngay vị trí cũ. Nhưng lúc đó là hắn vô tâm với nàng khiến nàng hận hắn. Còn bây giờ, là nàng vô tâm với hắn nhưng hắn lại không thể hận nàng, không hận nàng được và càng không muốn hận nàng.

Trước khi chìm vào bóng tối hắn còn nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, như vậy cũng đủ rồi...

Tống Ngưng lúc này rất rối loạn. Lúc một kiếm kia đâm vào thân thể của Thẩm Ngạn, tâm của nàng đột nhiên nhói một cái, trong đầu cũng có một số hình ảnh lướt qua. Nhưng nó rất nhanh nàng chưa kịp nhìn thấy thì nó đã biến mất rồi. Lúc hắn ngã xuống, bọn hắc y nhân đã được giải quyết xong hết. Nàng lo lắng chạy đến chỗ hắn, thúc giục Nam Cung Diệp Thần cứu hắn. Khi đó nàng chỉ có một ý nghĩ là hắn không thể chết được.

18. Chương 18

Sáng hôm sau

Thẩm Ngạn chậm rãi mở mắt ra. Đập vào mắt là một căn phòng cực kì xa lạ. Đây không phải là phòng của hắn, thậm chí, đây còn không phải là Thẩm phủ vì Thẩm phủ không có căn phòng thanh nhã và giản dị thế này.

Thẩm Ngạn chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy xem xét nơi này nhưng lại động vào miệng vết thương ở ngực khiến hắn hít một ngụm khí lạnh.

Lúc này cánh cửa bị mở ra. Người xuất hiện ở cửa làm cho Thẩm Ngạn không thể tin vào mắt mình. Là Tống Ngưng. Tống Ngưng một thân y phục màu trắng, cổ áo và cổ tay được viền chỉ lam thêu hình đăng vân điểm xuyên một ít hoa sen đỏ được thêu tỉ mỉ. Tóc đen ba ngàn được búi đơn sau đầu. Trên cô đeo ngọc bội, còn cổ tay là chiếc vòng bạch ngọc tinh xảo không rời của nàng. Hai tay nàng đang bưng khay đựng chén thuốc.

Thấy hắn muốn ngồi dậy. Tống Ngưng vội vàng ngăn cản:

“Vết thương của ngươi vừa mới được băng bó, cẩn thận đừng động, không thì nó vỡ ra đó. Ngươi nên nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Đặt chén thuốc lên bàn rồi đi đến bên giường giúp hắn nằm xuống.

Lời nói, cử chỉ quan tâm và cả khuôn mặt lo lắng của nàng đều làm Thẩm Ngạn cảm thấy vui sướng và ngọt ngào.

Nàng... đây là... đáng quan tâm lắm nha.

Tống Ngưng dứt thuốc cho Thẩm Ngạn rồi đắp chăn cho hắn.

“Biệt viện này chỉ có mấy nha hoàn thôi nhưng họ lại làm việc hết rồi. Không ai có thể chăm sóc cho ngươi cả. Một lát nữa, ta sẽ sắp xếp cho hai nha hoàn sang hầu hạ ngươi. Ngươi ở đây tạm mấy ngày nữa đi. Đợi vết thương tốt lên rồi hãy trở về.”

“Nàng đối xử với phu quân của nàng như vậy sao?” Thẩm Ngạn có điểm tức giận chất vấn.

“Ta...”

Không để Tống Ngưng trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng bấm báo của Lan Lan – tì nữ hồi môn của nàng đang chăm sóc Thẩm Lạc.

“Công chúa, tiểu công tử đã thức dậy, hiện đang khóc đòi gặp người ạ.”

“Ta biết rồi” chỉnh lại chăn cho Thẩm Ngạn. “Người nghỉ ngơi đi. Một chút nữa ta sẽ đưa nha hoàn sang.”
Nàng đứng dậy, bước đi nhưng bị Thẩm Ngạn kéo tay lại.

“Nàng quả là người vô tâm, ít nhất phải cho ta lưu lại đây một thời gian chứ”

“Được” Nàng đáp mà không cần suy nghĩ. Nàng muốn mau chút về xem Lạc nhi.

Nhưng không biết thời gian của Thẩm Ngạn lại là BỐN NĂM.

Bốn năm sau

Thẩm Ngạn ở biệt viện cùng Tống Ngưng, Nam Cung Diệp Thần, Hoàng Phủ Hạo Thiên cùng chăm sóc cho Thẩm Lạc mặc dù luôn bị Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên khiêu khích nhưng vẫn ‘mặt dày’ ở lại.

Thẩm Lạc càng lớn càng giống mẫu thân. Ba tuổi đã đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, tư chất thông minh hơn người. Nếu có chữ nào không hiểu cũng cứng đầu không hỏi mà tự mình tìm hiểu.

Lúc trước Thẩm Ngạn không quan tâm nhiều đến nhi tử này nhưng bây giờ lại sủng ái có thêm. Nhưng nhi tử này của hần phong lưu tiêu sái, hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, chim thấy chim chạy lại rất kiên cường y như A Ngưng vậy. (NB: trọng điểm) Mà quan trọng nhất là nó rất chán ghét hần a. Lúc hần tặng lễ vật đầy tháng thì nó lại khóc ầm lên. Khi tròn một tuổi hần lại tặng lễ vật thì nó lại cắn hần một cái. Từ đó hai cha con KẾT – THỪ. Nhưng đáng ghét là sao chỉ có mình hần bị nhi tử đối xử “đặc biệt” mà hai tên kia lại chịu “sủng ái quá đáng”. Nên hần quyết định sẽ xử lí tên nhóc này vì..... nó suốt ngày cứ bám lấy Tống Ngưng a.(NB: 2 tên kia thì đánh k lại hehe)

Thẩm Ngạn vì muốn Tống Ngưng bắt nạt đã bỏ ra bảy ngày học làm bánh quế hoa cho nàng ăn. Hôm nay là ngày hần học xong nên rất vui mừng mà bưng cho nàng ăn. Nhưng vừa đến cửa phòng nàng, hần bỗng nghe được những âm thanh kì quái.

“A...chậm lại chút a... ta còn chưa xong mà...” Tống Ngưng

“Người chậm quá” Nam Cung Diệp Thần cười khế

“Tại người nhanh quá đó chứ” Tống Ngưng “nũng nịu” oán trách

Thẩm Ngạn đứng ngoài cửa phòng thân mình run rẩy bàn tay trong tay áo nắm chặt đến độ gân xanh nổi lên, bàn tay cầm đĩa bánh các khớp ngón tay cũng trắng bệch. Đầu hần cúi xuống, tóc che đi biểu tình trên mặt hần.

Trong phòng lại truyền ra một câu “Tiếp tục” của Nam Cung Diệp Thần thành công làm cho ngọn núi lửa của Thẩm Ngạn bùng nổ.

Thẩm Ngạn dùng sức đá cửa vào. Cánh cửa do bị đá quá mạnh mà lung lay sắp đổ. (NB: 1’ mặc niệm...thôi, e hèm, vấn đề chính đây) Đập vào mắt hần là Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngưng đang ngồi dựa sát vào nhau cùng xem một quyển sách, tư thế của hai người hết sức ám muội.

Thấy cửa bất ngờ bị mở ra, còn với tiếng động lớn như vậy, Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngưng cùng nhìn ra phía cửa. Thấy Thẩm Ngạn đứng ở cửa, Nam Cung Diệp Thần trong mắt hiện lên trêu tức và đắc ý, tay cũng không an phận vòng qua ôm lấy vai của Tống Ngưng. Tống Ngưng thì lại cảm thấy không được tự nhiên, giống như nàng đang bị bắt gian tại trận vậy. Lúc Nam Cung Diệp Thần ôm lấy vai nàng làm mi mắt nàng giật giật. Không lẽ bị hiểu lầm như vậy sao.

Thẩm Ngạn thấy hành động “thân thiết” của Nam Cung Diệp Thần và Tống Ngưng, tâm càng tức giận và ghen tị. Hần còn chưa dám quang minh chính đại ôm nàng như vậy mà tên đó dám...dám... Dùng sức đặt mạnh đĩa bánh lên bàn “Cạch” một tiếng thật vang. Nghe âm thanh này làm Tống Ngưng hoàn hồn, vội hất cánh tay trên vai của mình xuống. Hành động này của Tống Ngưng làm cho Thẩm Ngạn thấy thật “đẹp”, Nam Cung Diệp Thần lại có chút phức tạp nhìn nàng.

Không khí trong phòng hết sức..... kì quái.

“Người...” Thẩm Ngạn lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng đến khó chịu này. Nhưng chưa kịp nói gì đã có tiếng người bấm báo:

“Tướng quân, Tam vương gia mời người đến nghị sự”

“Có chuyện gì sao?”

“Bẩm, Lê quốc đã có ý định gây chiến.”

19. Chương 19

Lê quốc và Khương quốc lại gây chiến, chiến tranh liên miên.

Khương quốc có lần thua trận nặng nề, Thẩm Ngạn cũng bị thương. Khương quốc Vương đã có ý nghĩ đem Tống Ngưng nhốt vào ngục, làm con tin để áp chế người lãnh đạo quân của Lê quốc – Tống Diễn.

Thẩm Ngạn đã phải cầu tình lẫn uy hiếp trả lại binh quyền và từ quan mới cứu được Tống Ngưng ra.

Vì an toàn của Tống Ngưng, Thẩm Ngạn cho người đưa Thẩm Lạc cho Tam Vương gia bảo hộ. Còn Tống Ngưng thì tốt nhất là đến vùng biên giới hai nước gần quân doanh để trú tạm.

Nếu chỉ vài ngày thì không sao nhưng mà... Thẩm Ngạn lại dứt khoát giữ nàng lại “tránh nguy hiểm” (NB: ta thấy ca mặt dày giữ lại tránh hai anh kia thì có) cho nên Tống Ngưng phải ở lại đây từ lúc chiến tranh bắt đầu cho đến lúc kết thúc tức là khoảng một năm. Nhưng... tất cả chỉ là những tính toán của Thẩm Ngạn còn sự thật là chỉ hai tháng sau khi tới đây, Tống Ngưng đã gặp một số chuyện do Liễu Thê Thê gây ra làm cho Tống Ngưng phải “chạy trốn” đi nơi khác.

Chuyện là vào một ngày sau 2 tháng sống ở đây, Tống Ngưng thấy được thảo sắp hết nên đã cùng một số người quân y đi tìm. Không hiểu sao Tống Ngưng lại cảm thấy con đường này rất quen. Cứ theo cảm giác quen thuộc này Tống Ngưng đến một căn nhà gỗ là y quán nhỏ trên làng này nhưng quan trọng là đây là nhà của Liễu Thê Thê và gia gia của cô ta.

Tống Ngưng cảm thấy như có một ánh mắt băng lãnh, thù hận và đầy sát ý nhìn mình chằm chằm, nhưng khi nàng quay lại thì lại không thấy ai cả. Tống Ngưng nàng không thể nào xuất hiện ảo giác được. Vì thế Tống Ngưng nhắc chân đi lên phía trên một chút – nơi này nàng cảm thấy ánh mắt kia.

Khi đến nơi (nơi nàng gặp Liễu Thê Thê lúc cứu Thẩm Ngạn) thì một cảm giác quen thuộc lại trở dậy nhiều hơn. Bất chợt có một bóng đen trong rừng vụt qua thu hút nàng. Tống Ngưng vội đuổi theo, đến vách núi thì không bóng đen ấy đâu cả. Nàng tìm kiếm xung quanh cũng không có ai. Bất chợt có một đôi tay đẩy nàng từ phía sau khiến nàng có chút mất thăng bằng. May mắn lúc này nàng không đứng gần nếu không đã rơi xuống vực rồi. Nàng quay người xuất hiện lại khiến Tống Ngưng kinh ngạc, người này không ai khác chính là Liễu Thê Thê.

Ánh mắt Liễu Thê Thê nhìn Tống Ngưng đầy oán độc, cất giọng khàn khàn, như tu la đến từ địa ngục cực kì khó nghe làm Tống Ngưng cũng phải nhúm mày.

“Tống Ngưng, bao lâu nay ta tìm người thật vất vả, lại không ngờ đến, người lại tự mình đến nộp mạng, tự đi tìm đường chết.”

Liễu Thê Thê vừa dứt lời thì bên cạnh đã xuất hiện hai hắc y nhân sát khí đằng đằng, Tống Ngưng phát hiện thêm ở cổ áo bọn chúng có một kí hiệu không giống như bọn hắc y nhân ám sát nàng trước kia.

Hai tên hắc y nhân không nói hai lời liền tấn công nàng, Tống Ngưng cũng nhanh chóng rút trường kiếm bên hông xuống ứng chiến.

Mắt thấy sắp đánh gục được tên thứ nhất thì bất ngờ có một lực đẩy nàng xuống vực.

Liều Thê Thê nhân lúc Tống Ngưng đang đấu với hắc y nhân thì thừa cơ lúc bọn họ đã đến gần vách đá thì đẩy nàng xuống.

Tống Ngưng bất ngờ bị đẩy trở tay không kịp thì theo quán tính mà rơi xuống vực, nghĩ hẳn là phải chết nhưng Tống Ngưng lại được một người ôm lấy, rơi vào một lồng ngực ấm áp.

20. Chương 20: Chương 20: Kết

Trong căn phòng tối, ẩm thấp, ánh sáng yếu ớt thỉnh thoảng chiếu xuống tạo nên cảm giác âm u, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng côn trùng kêu. Nhà ngục chỉ có mùi thối rửa, mục nát và còn có cả..... mùi máu tươi.

Căn phòng giam cuối cùng của mật thất có một bóng người đang vô lực gục trên sàn. Người này thân hình nhỏ nhắn hẳn là nữ nhân, tóc đen rối bời, quần áo rách nát đầy những vết roi và thắm đẫm máu đỏ thẫm. Nữ nhân giật giật ngón tay rồi từ từ ngẩng mặt lên, tóc lại che đi một nửa khuôn mặt. Liều Thê Thê ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía cánh cửa sắt, tay muốn nắm chặt nhưng được vì tay chân của cô ta đã bị phế gần như không còn cử động được nữa.

Tại sao Tống Ngưng không chết? Tại sao?

Ngày hôm đó, đáng lẽ, Tống Ngưng phải bị rơi xuống vực nhưng lại được Nam Cung Diệp Thần cứu mang đi mặc dù đã hôn mê. Khi cứu Tống Ngưng, Nam Cung Diệp Thần cũng đã giết chết hai hắc y nhân, cũng đánh nàng rơi xuống vực. Nghĩ là sẽ chết nhưng không ngờ rằng lại được cứu. Cứu? Hẳn là vậy. Vì người đó cứu nàng là để lãng nhục, hành hạ nàng.

Ngày hôm sau khi Liều Thê Thê bị đánh lăn xuống vực thì được Hoàng Phủ Hạo Thiên đem về giam trong địa lao này, hàng ngày chịu đủ loại tra tấn tàn bạo, đau khổ hơn cả cái chết.

Cánh cửa ngục bị mở ra ánh sáng chiếu vào chói cả mắt. Một bóng người chậm rãi đi về phía phòng giam Liều Thê Thê. Nam nhân mặc hắc bào thêu kim long, gương mặt tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, đầu đội kim quan, người mang khí chất đế vương cao cao tại thượng khác biệt hoàn toàn với địa lao âm u này.

Hoàng Phủ Hạo Thiên đứng trước cửa ngục nhốt Liều Thê Thê, ánh mắt nhìn cô ta như nhìn một xác chết vậy. Giọng nói bằng hàn lạnh thấu xương vang lên:

“Liều cô nương rất thích ở đây đúng không? Ba ngày nữa cô phải đi khỏi đây rồi. Gia chủ là bốn vương có chút tiếc nuối, nay ta tặng cô nương một đại lễ xem như từ biệt vậy. Người đâu!”

“Vương gia.”

“Mở cửa, sắp xếp để bốn vương ‘chăm – sóc’ Liều cô nương ‘thật – tốt’ ” (TT: *sồn da gà*)

“Vâng”

Liều Thê Thê từ khi thấy Hoàng Phủ Hạo Thiên lên tiếng đã hoảng sợ đến nỗi đôi mắt mở to, đồng tử co lại hết cỡ. Tên thị vệ mở cửa, kéo cô ta trói lên giá (cây thập giá ý). Không, không, ba canh giờ trước nàng đã bị thị vệ đánh xong, vừa mới tỉnh lại thôi mà.

Sau khi thị vệ trói cô ta lên giá xong thì lập tức có người mang một thùng nước vào. Liều Thê Thê nhìn thấy nó càng hoảng sợ hơn. Cô ta biết đó là gì. Đó là nước muối và ớt, thêm thuốc của Nam Cung Diệp Thần và rất nhiều thứ có thể làm vết thương đau đớn gấp nhiều lần và lở loét, cơn đau hơn gấp trăm ngàn lần, đau tận xương tủy.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Liều Thê Thê, Hoàng Phủ Hạo Thiên chỉ cười lạnh. Hẳn không ngờ ả có thể làm cho thân tín tin cậy nhất của hắn phản bội lại hắn mà cũng chỉ vì ả đã cứu tên đó một lần khi đi làm nhiệm vụ. Cũng lần đó mà Ngưng Nhi bị ám sát ở biệt viện là vì tên đó đã hạ thuốc toàn bộ ám vệ và chỉ đường cho Liều Thê Thê. Hừ... Nhưng tên đó cũng bị Nam Cung Diệp Thần “xử” chung với tên phản đồ của Sát

các đã trộm Mị huyền hương hạ thuốc Ngưng Nhi. Theo ám vệ của hắn báo cáo thì hình như là hai người bị hạ xuân được “hắn” (Nam Cung Diệp Thần) mới chế ra nhưng một người thì bị nhốt chung với 10 nam nhân còn một người thì bị quăng vào chuồng toàn lợn nái. (NB: hình như ta đi xa quá, quay lại thôi)

Liễu Thê Thê bị hắt nước muối, đau xót khiến cô ta muốn hét lên nhưng miệng lại bị bịt nên chỉ có thể phát ra những tiếng “ừm...ừm” không thành tiếng.

Sau đó là từng trận roi đau đớn khôn cùng. Những âm thanh “Chan...Chát...” khi roi đánh vào da thịt vang lên trong ngục yên tĩnh khiến người khác phải hoảng sợ. Nhưng những người có mặt ở đây trừ Liễu Thê Thê thì tất cả đều mặt đổi sắc mà nhìn.

Một canh giờ trôi qua, Liễu Thê Thê rốt cục cũng được thả ra khi chỉ còn nửa cái mạng. Hoàng Phủ Hạo Thiên không nhanh không chậm lấy trong tay áo ra một lọ sứ, rắc lên khắp người Liễu Thê Thê rồi phất tay áo bỏ đi.

Đây mới chỉ là bắt đầu!

Ba ngày sau

Liễu Thê Thê đã được đưa ra khỏi ngục. Vết thương trên người cũng đã liền da lại nhưng nhìn vào vẫn rất dọa người. Gương mặt thì bị mái tóc xõa tung che đi một nửa. Nhưng ngọn gió thổi qua làm bay một ít tóc có thể thấy gương mặt máu thịt lằn lằn, huyết nhục mơ hồ vừa mới liền ít da lại, trông rất đáng sợ. Liễu Thê Thê bị ném lên xe ngựa chở đến nơi khác – địa ngục thứ hai của cô ta.

Liễu Thê Thê được đưa đến một nơi hoang vắng, vào một ngôi nhà đơn sơ, giản dị, trong ngôi nhà chỉ có một chiếc giường lớn và một chiếc bàn, một chiếc ghế vào một bộ ấm trà. Trong ấm trà đã được pha sẵn một ít trà nóng. Bị bỏ lại một mình Liễu Thê Thê rất sợ hãi, toàn thân đều run rẩy. Liễu Thê Thê vội rót một tách trà uống để bình tĩnh lại. Uống một hơi hết ly trà nên rất nhanh sau đó cô ta cảm thấy toàn thân nóng lên, cơ thể cực kỳ khó chịu như bị hàng ngàn con kiến gặm cắn, mất dần trở nên mơ hồ. Cô ta nghe được tiếng mở cửa nặng nề sau đó là rất nhiều “nam nhân xinh đẹp” tiến về phía mình. Cô ta kéo thân thể rã rời tiến về phía “họ” rồi bắt đầu hoan ái.

Ám vệ trong bóng tối nhìn một màn Liễu Thê Thê cùng một đám súc vật giao hoan thì chỉ cười lạnh khinh thường. Cô ta lại có thể lấy thân thể của mình đi quyến rũ những tên phản bội lại thiếu chủ, tên thị vệ kia phản bội lại Tam Vương gia, rồi cả hai tên sát thủ kia nữa. Thật dễ tiện!

Bây giờ cho cô ta ăn Mị huyền hương chân chính mà thiếu chủ đã chế tạo thành công để cô ta “tận hưởng” thật tốt. Mị huyền hương này tên như ý nghĩa, nó là xuân dược cao cấp có thể tạo ra ảo giác. Cho dù trước mắt người là nam nhân xấu xí, sứt nữ hay động vật thì cũng sẽ trở thành tuần nam, mỹ nữ trong mắt người, người sẽ hoan ái đến chết. Nhưng thiếu chủ nói còn muốn hành hạ cô ta nên mới giữ lại mạng cho cô ta. Ly trà lúc này cô ta uống trà không bao nhiêu nhưng Mị huyền hương thì nhiều, vậy mà cô ta lại uống hết, theo tính toán của hắn thì có lẽ sẽ kéo dài như thế này suốt 7 ngày.

— — — — — ***** — — — — —

Một tháng sau

Kinh thành đệ nhất thanh lâu

Căn phòng cuối dãy lầu thứ hai

Đây là nơi “phục vụ” cho những kẻ có sở thích ngược đãi người khác khi hoan ái (là SM ấy mà)

Tiếng “chát...chát...” của roi đánh vào da thịt vang khắp phòng.

Trong phòng một nữ tử xích lõa bị trói trên giường theo hình chữ “đại”. Đứng ở trước giường là một nam nhân tầm 40 – 50 tuổi, trong tay còn cầm chiếc roi da dím máu. Liễu Thê Thê trên giường miệng bị nhét vải nên không thể nói chỉ có thể “ừm...ừm...” cầu xin.

“Sao nào? Tiểu mỹ nhân, thoải mái không? Đây là roi chế từ da rắn. Khi chế tạo còn gắn thêm những miếng sắt nhỏ rất tinh vi a. Thoải mái lắm đúng không?”

Nghe những tiếng “ừm...ừm...” cầu xin của Liễu Thê Thê tên nam nhân lại lý giải thành “thoải mái...a” nên cầm roi tiếp tục quất vào Liễu Thê Thê.

Thấy mỗi lần kéo roi lại thì sẽ nhìn thấy vết máu nhàn nhạt hiện lên làm cho nam nhân cực kì hưng phấn.

Đánh một lúc lại thấy không còn thú vị nữa, nam nhân đặt roi lên bàn rồi cầm lấy chân nến đang cháy đi lại gần Liễu Thê Thê. Nhìn chân nến Liễu Thê Thê càng hoảng sợ không ngừng vùng vẫy, liên tục “ừm...ừm...” không ngừng. Thấy Liễu Thê Thê ằm ỉ như vậy, nam nhân nhũu mày nói:

“Không cần kích động đâu, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Sau đó cầm chân nến nghiêng lại để sáp nến nóng hổi vừa tan chảy rơi vào những vết thương đang rướm máu của Liễu Thê Thê.

“Ừmmmmmm....ừm...ô ô ô”

Liễu Thê Thê đau đớn hét lên nhưng lại không thành tiếng, rồi lại thấp giọng nức nở.

Một tháng trước, khi tỉnh lại ả thấy mình trần truồng nằm bên cạnh một đám súc vật thì đã muốn chết rồi nhưng lại có người ngăn cản ả, người đó điểm huyết rồi bẻ trật khớp hàm của ả, sau đó đem ả bán đến đây, cần dặn cho ả phục vụ những khách nhân biến thái nhất. ả đã từng chịu những khổ hình hơn cả thể này nữa.

Nhiều lúc ả muốn chết đi để không phải chịu sự đau khổ này nữa nhưng luôn có người ngăn không cho ả chết.

ả biết đây là giúp Tống Ngưng trả thù ả (NB: một nửa thôi a, haiz...). Biết vậy lúc trước ả sẽ thành thật. Nếu lúc đó ả không lừa gạt Thẩm Ngạn. Nếu ả không quyến rũ người của Nam Cung Diệp Thần để trộm thuốc. Nếu ả không lợi dụng thị vệ của Tam Vương gia. Thì lúc này ả sẽ đang hạnh phúc sống với gia gia...sẽ...sẽ... Nhưng trên đời này không có thuốc chữa hối hận.

— _*****_ —

Biệt viện Thẩm Phủ

Hoa viên

Thẩm Lạc và Thẩm Ngạn ở một bên đọc sách, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng hỏi non nớt của Thẩm Lạc. Nam Cung Diệp Thần thì đang phơi được liệu rồi chạy đi phòng bếp sau đó lại chạy về. Hoàng Phủ Hạo Thiên ngồi đàn dưới gốc đào. Tống Ngưng đang xem sách, một lúc sẽ lại ngẩng đầu nhìn mọi người. Khung cảnh hài hòa, ấm áp.

Tống Ngưng nhìn binh thư trong tay đột nhiên nhớ đến chuyện trước đây.

Khi bị Liễu Thê Thê đẩy xuống vực được Nam Cung Diệp Thần cứu nhưng hấn lại điểm huyết ngủ của nàng. Lúc tỉnh lại, nàng nhìn thấy đầu tiên chính là cảnh Nam Cung Diệp Thần và Hoàng Phủ Hạo Thiên đang giao đấu. Thái dương có chút đau nhức. Đưa tay xoa thái dương nàng lại nghĩ về một bóng bạch y nam tử trong giấc mơ của nàng vì nàng thấy Nam Cung Diệp Thần cũng mặc bạch y.

“Diệp Thần, ta có thể khôi phục lại trí nhớ không?”

Hai người trong phòng đều dừng tay lại ngạc nhiên nhìn nàng, sau đó Nam Cung Diệp Thần thần nhiên nói: “Được”

Nửa tháng sau, nàng khôi phục trí nhớ, tình cảm của nàng dành cho Thẩm Ngạn nàng cũng nhớ. Nhưng mà... tình cảm của Diệp Thần và Hạo Thiên nàng cũng biết. Người cứu nàng nhiều nhất là Diệp Thần nhưng Hạo Thiên lại là người luôn âm thầm bảo vệ nàng phía sau.

Nàng không muốn phụ một ai, không muốn làm tổn thương một ai. Nếu để nàng chọn một người mà hai người còn lại sẽ đau khổ, nàng làm không được. Nếu nàng bỏ đi, thì cả ba người và cả nàng cũng sẽ không hạnh phúc. Với nàng mà nói, như bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Tống Ngưng lại ngẩng đầu nhìn mọi người đang cãi nhau ằm ỉ vì việc ai sẽ dạy Lạc nhi.

Tống Ngưng lại cúi đầu nhìn sách, khóe miệng mỉm cười ôn nhu, hạnh phúc.
Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cho-ta-mot-co-hoi-duoc-khong>